

ก็ไปพบมัน (จบ) วายบะครัน : Dark Kingdom

Story : LadyBlack | Art : Dreamworm

ก่อนบทนำ

“เปิดฉากด้วยตัวประกอบจะดีหรือ”

“พระเอกเฟ้ย!” – จินเรย์ได้กล่าวไว้

“เจ้าชายจินเรย์ จากนี้ไปจะเป็นการหักล้างคำปฏิญาณตน
ในพิธีสถาปนาท่านสู่ตำแหน่งเจ้าชายลำดับที่สอง ขอให้ท่านกล่าวตาม
ข้า”

มหาดเล็กวัยกลางคนร่างผอมผู้หนึ่งบอกจินเรย์ หลังจากที่พหราน
หนุ่มถูกลากมาอยู่ในห้องโถงขนาดกลางเพื่อเตรียมตัวประกอบพิธีในงาน
สำคัญที่จะมีขึ้นในอีกไม่กี่สัปดาห์ข้างหน้า

จินเรย์มาอยู่ในปราสาทเกรเดียสอันเป็นปราสาทซึ่งจอมเทพไฮเรส

พำนักรอยู่ พร้อมกับชาร์ลัน คาลี และเคลเลนได้เกือบหนึ่งอาทิตย์แล้ว ในฐานะบุตรชายอีกคนหนึ่งของจอมเทพไฮเรส ทุกคนจึงเรียกตำแหน่งนำหน้าชื่อเขาว่า เจ้าชาย

และเนื่องจากชาวแกรนดอสใช้ภาษาพูดกับภาษาเขียนเดียวกับชาวซันไทน์ เพราะแต่เดิมบรรพบุรุษของทั้งสองอาณาจักรมาจากเผ่าพันธุ์เดียวกัน จินเรย์จึงไม่มีปัญหาในการสื่อสารแต่อย่างใด

“ให้พูดตามท่านทุกประโยคเลยเหรออ” จินเรย์ถามมหาดเล็กกว้างผอม ผู้จัดแต่งปลายหมวดให้ม้วนเข้าหากันดูขนาดของผีเสื้อ

บัดนี้มีเพียงเขากับมหาดเล็กหมวดงามเท่านั้นที่อยู่ในห้องโถง จินเรย์จึงรู้สึกประหม่าเล็กน้อย จากเดิมเขาก็ทำตัวไม่ค่อยจะถูกอยู่แล้วตั้งแต่มาอยู่ในปราสาทแห่งนี้

“ใช่ ท่องตามทุกคำ” มหาดเล็กกล่าว จากนั้นก็เริ่มกางม้วนกระดาษซึ่งระบุคำปฏิญาณไว้

จินเรย์ก็ม้วนมองดูชุดอันหรูหราที่ตัวเองใส่อยู่ครู่หนึ่ง เขาไม่เคยสวมเสื้อที่เป็นเนื้อผ้าชั้นดีอย่างนี้มาก่อน มันทำให้เขาระลึกเสมอว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวเขาตอนนี้ไม่ใช่ฝัน เขาไม่ใช่พราณกระเจอกอีกต่อไป แต่กำลังอยู่ในฐานะเจ้าชายแห่งแกรนดอส

“ข้าจะเริ่มแล้วนะ” มหาดเล็กเตือนเพื่อให้คนเป็นเจ้าชายให้ความสนใจกับตน

“อืม” จินเรย์พยักหน้า สูดลมหายใจเข้าลึกเตรียมท่องอย่างตั้งใจ

“ด้วยเกียรติแห่งข้า เจ้าชายลำดับที่สองแห่งแกรนดอส” มหาดเล็กหยุดหลังจากจบประโยค เพื่อรอให้จินเรย์กล่าวตาม

“ด้วยเกลียดแห่ง...เดี๋ยวก่อน ทำไมต้องให้พูดว่า ‘เกลียดแห่ง’ ด้วยล่ะ ที่นี่ชอบแต่เปี่ยมกันเหรออ” จินเรย์เอียงคอถามมหาดเล็กผู้สูงวัยกว่าด้วยสีหน้าเต็มไปด้วยความฉงนซึ่งไม่ได้ฉายแววว่ากำลังล้อเล่น

มหาดเล็กกว้างผอมกระตุกริมฝีปากจนหนวดที่ปลายม้วนเข้าหากัน
สิ้นระริก “เจ้าชายจินเรย์...เรากำลังชักซ้อมกันอย่างจริงจัง ขอให้ท่าน
ตั้งใจหน่อยด้วย”

“ผมก็ตั้งใจอยู่นี่ไง แต่แค่สงสัยว่าทำไมต้องให้พูดอะไรแปลกๆ
ด้วย”

“มันไม่ใช่คำพูดแปลกดังที่ท่านว่า แต่ท่านท่องผิด” มหาดเล็ก
พยายามสงบสติอารมณ์

“อ้าวเหวอ เข้าใจแล้ว...ผมคงฟังผิดเอง ขอลองอีกทีนะ” จินเรย์
ยกมือลูบท้ายทอย ผงกศีรษะอย่างรู้สึกผิด

มหาดเล็กกระแอมหนึ่งทีก่อนกล่าวประโยคซ้ำ คราวนี้เขาตั้งใจพูด
ให้ชัดถ้อยชัดคำมากกว่าเดิม

“ด้วยเกียรติแห่งข้า เจ้าชายลำดับที่สองแห่งแกรนด์อส”

“ด้วยเกียรติแห่งข้า เจ้าชายลำดับที่สองแห่งแกรนด์อส” จินเรย์
ตั้งใจฟังทุกคำ แล้วจึงท่องตาม

มหาดเล็กทำหน้าโล่งใจที่เจ้าชายหนุ่มพูดไม่ผิดเหมือนครั้งแรก
จากนั้นก็กล่าวประโยคต่อไป

“และเป็นผู้มีสายเลือดแห่งมหาบุรุษ จอมเทพไฮเรส”

“และเป็นผู้มีสายเลือดแห่งมหาสมุทร...จอมเทพไฮเรส” จินเรย์พูด
จบก็ขมวดคิ้ว “...หืม? ท่านพ่อข้าเกิดจากน้ำทะเลเหรอ”

“ไม่ใช่ ‘มหาสมุทร’ แต่เป็นคำว่า ‘มหาบุรุษ’ ต่างหากละ เจ้าชาย”
มหาดเล็กเกิดอาการหนวดกระตุกอีกรอบ

“ผมฟังผิดอีกแล้วเหวอ ขอโทษทีนะ ขอโทษที” จินเรย์ก้มหัวปลกๆ
พลางตรึงตรองในใจ

...เราควรจะบอกมหาดเล็กให้รู้ถึงอาการหูฝอนดีไหม นี่ก็ไม่ว่า
จะฟังอะไรผิดอีก ขนาดพูดภาษาเดียวกันแล้วนะเนี่ย

“ดูเหมือนว่าวันนี้เจ้าชายจะไม่ค่อยมีสมาธิในการฝึกซ้อมเท่าไร”

มหาดเล็กวัยกลางคนมองจินเรย์ด้วยแววตาดูแคลน

สืบเนื่องมาจากชาวแกรนดอสนับถือกันด้วยฝีมือ ดังนั้นการที่จินเรย์เป็นบุตรของจอมเทพไฮเรสก็ไม่ได้ทำให้คนในปราชสาทให้ความสนใจเท่าใดนัก และเหตุที่พวกเขาให้เกียรติเรียกจินเรย์ว่าเจ้าชาย ก็เพียงแต่เพื่อรักษามารยาทอันมีต่อจอมเทพเท่านั้น

ฉะนั้นหากจะมีผู้ใดคิดปฏิบัติกับจินเรย์เยี่ยงผู้ที่ด้อยกว่าย่อมทำได้จนกว่าจินเรย์จะแสดงให้เห็นว่าเขามีความสามารถเพียงพอให้ใครนับถือ

และตอนนี้ดูเหมือนว่ามหาดเล็กร่างผอมจะเริ่มหมดความอดทนกับเจ้าชายหน้าใหม่อย่างจินเรย์เสียแล้ว

“ผมยังซ้อมต่อได้นะ มาท่องต่อกันเถอะ ผมสัญญาว่าจะไม่พุดผิดอีก” จินเรย์พยายามสร้างความเชื่อมั่นให้แก่มหาดเล็กวัยกลางคนตรงหน้า

แต่ผู้มีหนวดงามม้วนกับแผ่นกระดาศที่ระบุคำปฏิญาณตนไปเรียบร้อยแล้ว พร้อมกับขีดหน้าขึ้นแล้วกล่าวว่า “ไ้ววันหลังเถอะ ข้ามีงานต้องทำอีกมาก”

เมื่อนั้นจินเรย์จึงได้แต่ทำหน้าเจื่อน “ก็ได้”

ครั้นแล้วมหาดเล็กก็เดินออกจากห้องโถงนั้นไป เหลือแต่จินเรย์ที่ยังยืนห่อไหล่อยู่จุดเดิม

...เฮ้อ ไฉ้ธรรมเนียมนับถือกันที่ความสามารถนี้มันสร้างความลำบากให้เราจริงๆ พับฝ่า จะอยู่รอดในแกรนดอสไปได้อีกสักกี่วันเนี่ย
อยากกลับไปเป็นพรานป่าเหมือนเดิมจัง...

‘จินเรย์’

ร่างเงาสีดำเหมือนเป็นรูปปั้นมนุษย์สวมเสื้อผ้าที่ถูกย้อมด้วยสีดำ

ขลับทว่าเคลื่อนไหวได้เดินเข้ามาหาจิ้นเรย์ ในขณะที่รอบกายของทั้งสอง เต็มไปด้วยบรรยากาศขมุกขมัวสีเทาคล้ายหมอกซึ่งลงหนาจัด

“นายอีกแล้วหรือ” จิ้นเรย์ขึ้นวไปย้งร่างเงาดำนั้

‘ดีใจที่ได้พบฉันซะใหม่’ ร่างเงาดำขยับรูปปากเหมือนกำลังยิ้ม

“ไม่ใช่พี่ย! อย่าพูดเองเออเองเหมือนเจ้าแกะป่าได้ปะ”

‘คิก...แต่ฉันดีใจที่ได้พบนายอีกนะ’ ร่างเงายกมือทาบบริเวณที่เป็น
อกของตัวเอง

“น่าดีใจตรงไหนพะ ฉันพบนายที่ไร แสดงว่าฉันต้องเกิดเรื่องซวยๆ
อะไรสักอย่างไม่ใช่หรือไง แล้วนี่ฉันเป็นอะไรอีกล่ะถึงได้มาพบนายได้”

ร่างเงาส่ายศีรษะก่อนตอบ ‘นายไม่ได้เป็นอะไร แค่ฝันนะ’

‘ฝัน? ฉันเนี่ยนะฝันถึงสิ่งมีชีวิตประหลาดอย่างนาย’ จิ้นเรย์ทำ
หน้าเหยเก

‘ฉันจิงใจมาอยู่ในฝันของนายเองแหละ’

จิ้นเรย์ได้ย็นดั่งนั้นก็ถอยห่างออกไปเล็กน้อย “ถึงขนาดมาเข้าฝัน
ได้เี่ย ฉันว่านายยอมรับตัวเองเถอะว่าเป็นผีหรือไม่ก็วิญญาณนะ ร่าง
ของนายโปรงแสงไม่ใช่หรือ”

ร่างเงาดำขยับยกฝ่ามือขึ้นมา คล้ายว่ากำลังมองดูมันอยู่

‘ใช่ คราวก่อนฉันจับต้องตัวนายไม่ได้ แต่คราวนี้...’ พูดจบ ร่าง
เงาก็ก้าวเข้าไปพลงเอื้อมมือจับต้นแขนของจิ้นเรย์

ปรากฏว่ามือสีดำนั้นสามารถสัมผัสร่างของจิ้นเรย์ได้โดยไม่ทะลุ
ผ่านเหมือนครั้งก่อน

“เฮ้ย!” จิ้นเรย์ร้องเสียงหลงเมื่ออีกฝ่ายแตะต้องตนได้สำเร็จ

‘ทำได้แล้ว ฉันสัมผัสนายได้แล้ว’ ร่างเงากล่าวด้วยน้ำเสียงย็นดี
ก่อนจะถอนมือออก

“มะ...หมายความว่าไงอะ ทำไมนายแตะฉันได้แล้วละ นาย

อัปเลเวลตัวเองได้ด้วยเหรอ!” จินเรย์กำลังเปรียบเทียบกับสัตว์อสูร บางจำพวกที่สามารถพัฒนาร่างกายไปอยู่ในขั้นที่แข็งแกร่งขึ้น เมื่อสูบลพลังจากสิ่งมีชีวิตอื่นจนถึงระดับหนึ่ง

‘ก็ไม่เชิงหรอก ที่ฉันแต่ละตัวนายได้ก็ขึ้นอยู่กับนายด้วยนะ จินเรย์’
 “เกี่ยวไรกับฉันอะ”

...อย่าเอาฉันเข้าไปเกี่ยวพันกับวิวัฒนาการของนายสิ ฉันอยู่ของ
 ฉันดีๆ นะ ไม่ใช่ตัวเพิ่มประสิทธิภาพให้ใคร!

‘นาย ‘ยอมรับ’ แล้วยังไงล่ะ’

“ยะ...ยอมรับอะไร” จินเรย์ทำสีหน้าว่างเปล่า ไม่เข้าใจในสิ่งที่
 ร่างเงาพูดสักนิด

‘เอาเถอะ...เดี๋ยวนายก็จะรู้เอง’

พูดเสร็จ ร่างเงาสีดำก็ขยับไปตบขาของจินเรย์เบาๆ

จินเรย์ไม่ทันได้เอ่ยถามอะไรต่อ เขาก็รู้สึกตัวตื่น ลืมตาโผลงใน
 ความมืดสลัว พอเห็นแสงรำไรตรงปลายเตียงก็กลอกตามอง พบว่าเป็น
 แสงจันทร์ที่เล็ดลอดผ่านช่องผ้าม่านเข้ามาในห้องนอนของตน

จินเรย์คลายผ้าห่มออกจากร่างเล็กน้อย เขาถอนหายใจเฮือกใหญ่
 เมื่อแน่ใจว่าตัวเองอยู่บนเตียงนอนในห้องซึ่งจัดไว้ให้สำหรับเจ้าชายแห่ง
 แกรนด์ดอส

...ยอมรับอะไรอะ

ไ้ร่างดำมะเมื่อมนั่นมันพูดแบบนี้ตั้งแต่คราวที่แล้วแล้วนะ

จะพูดทั้งที ทำไมไม่พูดออกมาให้หมดปะ!

คนมันอยากรู้แหละเพีย!

บทนำ

“บทนี้ตัวละครใหม่เพียบบบบ”

ในห้องประชุมสำหรับสมาชิกสภาทเวะ ประกอบด้วยสมาชิก
ทั้งเก้าคนและเจ้าชายอัสลาน พวกเขามารวมตัวกันในห้องนี้หลังจาก
อัสลานได้ส่งเทียบเชิญ

พวกเขาทั้งสิบนั่งที่โต๊ะประชุมรูปวงกลมซึ่งตั้งอยู่กลางห้องโถง
กว้าง ผนังด้านหนึ่งมีหน้าต่างบานสูงหลายบานประดับด้วยผ้า幔ชายพู่
สีทอง ส่งผลให้ทั่วทั้งห้องสว่างไสวมากพอจากแสงอาทิตย์ยามกลางวัน

“เจ้าชายอัสลาน ท่านเรียกพวกเรามาเวลานี้เพราะเรื่องเกี่ยวกับ

“เจ้าชายอัลคินใช่หรือไม่” เฮอร์คิน ผู้เป็นหัวหน้าสมาชิกสภาทะเลงามด้วยเสียงแหบสั่น เขาเป็นผู้อาวุโสมากที่สุดในบรรดาสมาชิกสภา ทั้งเก้า เฮอร์คินเป็นชายชราซึ่งใบหน้าเต็มไปด้วยริ้วรอยแห่งวัยและหนดเคราสีเทาขาว

ตระกูลของเฮอร์คินเป็นชนชั้นปกครอง เป็นรองเพียงราชวงศ์ขององค์เทพราชาเท่านั้น

โดยปกติแล้วชาวฟ้าเป็นเผ่าพันธุ์ที่มีอายุยืนยาวกว่าชาวภาคพื้นดิน มีอายุขัยเฉลี่ยประมาณหนึ่งพันปี บัดนี้เฮอร์คินมีอายุราวเก้าร้อยกว่าปีแล้ว

“ข้าได้รับรายงานจากองค์กรักษ์ว่าอัลคินไปถึงแดนแกรนด์ดอสเรียบร้อยแล้ว” เจ้าชายอัลลันกล่าว ตำแหน่งที่นั่งของเขายู่ฝั่งตรงข้ามกับเฮอร์คินพอดี

เมื่อนั้นเหล่าสมาชิกสภา ทั้งหลายต่างมีสีหน้าตกใจ และหันไปซุบซิบกับผู้ที่นั่งด้านข้างจนเกิดเสียงอื้ออึงไปชั่วขณะ

ในห้องประชุมแห่งนี้ เจ้าชายถือเป็นผู้ที่อายุน้อยที่สุด เพราะเขาเพิ่งมีอายุเพียงยี่สิบปี ตามลำดับอาวุโสแล้ว เจ้าชายจะอยู่ในสถานะผู้ใต้บัญชาเหล่าสมาชิกสภาทะเลในบทบาทการบริหารบ้านเมือง ดังนั้นเจ้าชายจะต้องได้รับมติจากสมาชิกสภา ทั้งเก้าก่อนจะเริ่มโครงการใดเกี่ยวกับความเป็นไปของชนไทน์

“นี่ก็แล้วว่ต้องเป็นแบบนี้” สมาชิกสภาทะเลนามโกเคอร์ซึ่งนั่งถัดจากเฮอร์คินเอ่ยขึ้น นั่นทำให้ห้องประชุมกลับเข้าสู่ความเงียบอีกครั้ง

โกเคอร์เป็นชายวัยกลางคนอายุราวเจ็ดร้อยกว่าปี มีรูปร่างค่อนข้างท้วม แต่จุดเด่นในตัวเขาจริงๆ คือหนดมันปลาบซึ่งถูกจัดแต่งปลายให้โค้งขึ้นชี้ฟ้า

“ทำไมเรื่องราวถึงเลยเถิดไปไกลแบบนี้ละ” บาร์ฮันถอนหายใจ

เขาก็เป็นสมาชิกสภาทေးร่างผอมที่มีเอกลักษณ์เด่นคือเครา เขาถักเปียเคราของตัวเองทุกวัน ทำให้ใบหน้ายาวตอของเขายิ่งดูยาวขึ้นไปอีก

“เจ้าเด็กนั่นคิดจะทำอะไรกันแน่” โกเคอร์พูดพลางลูบหนวดมันปลาทูหางชี้ด้วยนิ้วมืออันอวบอ้วนของตน เขากำลังพูดถึงเจ้าชายอัลคิน

ระหว่างนั้นสมาชิกคนที่เหลือต่างก็นึกคิดหาสาเหตุ บ้างก็หันหน้ามองกันราวกับจะถามความเห็น ส่วนเจ้าชายอัลลันเพียงแต่นั่งเงียบเท่านั้น

“ดาบศักดิ์สิทธิ์แห่งแกรนด์อส...” ชาร์เปย์ สมาชิกสภาฯ ลำดับสุดท้ายซึ่งนั่งติดทางด้านขวาของอัลลันเปรยขึ้น เขามีอายุสองร้อยกว่าปี จึงถือเป็นผู้อาวุโสที่น้อยที่สุด และเขาเพิ่งจะเข้ามาเป็นสมาชิกสภาทေးได้เพียงไม่กี่วัน หลังจากสมาชิกฯ คนหนึ่งล้มป่วยและไม่สามารถปฏิบัติกิจของทางสภาทေးได้อีก ชาร์เปย์จึงได้รับเลือกให้มาแทนตำแหน่งนี้

ชาร์เปย์ถือเป็นชายหนุ่มไฟแรง หัวสมัยใหม่ที่สุดในบรรดาสมาชิกสภาทေးทั้งเก้า และข้อเท็จจริงอีกประการหนึ่งคือ...เขาเป็นหลานชายของหัวหน้าสมาชิกฯ เยอร์คิน

“เกี่ยวอะไรกับดาบนั้นหรือ” เยอร์คินเลิกคิ้วสีเทาถามหลานชาย ขณะนั้น สมาชิกทุกคนหันไปจ้องชาร์เปย์เป็นตาเดียวเพื่อรอฟังคำแจกแจงจากสมาชิกสภาฯ หนุ่ม

อัลลันก็เหลียวไปมองเช่นกัน แต่ก่อนเจ้าชายคุ่นเคยกับชาร์เปย์ในนามผู้ช่วยสมาชิกสภาทေးมาเป็นเวลานาน ไม่นึกว่าชาร์เปย์จะได้เป็นสมาชิกสภาฯ รวดเร็วเช่นนี้ และการประชุมวันนี้ก็เป็นการประชุมครั้งแรกของชาร์เปย์ในฐานะสมาชิกสภาทေး

“ทางแกรนด์อสมีดาบเล่มหนึ่งซึ่งถือเป็นดาบที่รวบรวมพลังสีดำไว้มหาศาล หากดาบนั้นตกไปอยู่ในมือของเจ้าชายอัลคินแล้วละก็...” ชาร์เปย์พูดเพียงเท่านี้ สมาชิกคนอื่นก็สามารถคาดเดาได้ว่าจะเป็น

อย่างไรต่อไป

“เราจะปล่อยให้เจ้าชายอัลคินถือครองดาบนั้นไม่ได้!” บาร์ฮัน สมาชิกผู้มีเคราเป็นหางเปียเอ่ยด้วยเสียงอันดัง

“ใครมีความเห็นอะไรว่าควรจัดการเช่นไร ก็เสนอมาได้” ผู้นำ สมาชิกสภาเทวะเยอร์คินกล่าว ขณะกวาดตามองไปรอบโต๊ะประชุมรูป วงกลมนั้น

“ชิงดาบ! เราต้องไปชิงดาบ!” สมาชิกสภาฯ คนหนึ่งโพล่งขึ้น ทำให้สมาชิกสภาเทวะอีกหลายคนพยักหน้าเออออเห็นด้วย

“ใช่แล้ว รีบเอาดาบมาก่อนที่เจ้าชายอัลคินจะได้ไป”

“ไม่เสี่ยงไปหน่อยหรือครับ” ชาร์เปย์ทำท่าจะคัดค้านความเห็นของเหล่าผู้อาวุโสกว่าทั้งหลาย

“คงไม่เสี่ยงมากเท่าไร ถ้าเราส่งคนที่มีฝีมือไปเอาดาบ” โกเคอร์ สมาชิกร่างท้วมเอ่ย แสยะยิ้มร่ากับมีเลศนัยบางอย่าง

“อย่างไรหรือ โกเคอร์” เยอร์คินลูบเคราสีเทา พลางเหลียวไปถามคนที่นั่งข้างตน

สมาชิกร่างท้วมผู้มีปลายหนวดชี้ขึ้นฟ้ามองไปทางอัลลาน แล้วกล่าวขึ้น “ในสรวงสวรรค์นี้ต่างรู้กันดีว่าราชาของครีษของเจ้าชายอัลลาน มีฝีมือเป็นเลิศ หากมอบหมายให้พวกเขานำดาบนั้นกลับชั้นไทน์ คิดว่าคงสำเร็จอย่างแน่นอน”

“แต่มันเท่ากับสั่งให้ไปขโมย” อัลลานแย้ง

“ข้าก็ยังคงคิดว่าเป็นวิธีที่เสี่ยงอยู่ดีนะครับ” ชาร์เปย์ยังคงยึดมั่นที่จะคัดค้านเหล่าผู้อาวุโสกว่า

จากนั้นก็ยังมีอีกหลายเสียงแย้งกันออกความเห็นจนแทบฟังกันไม่รู้เรื่อง

ในที่สุดเยอร์คิน...ผู้นำสูงสุดของสมาชิกสภาเทวะก็ยกมือเพื่อเป็น

สัญญาณให้ทุกคนหยุดพูด บรรยายากาศจึงกลับสู่ความสงบได้อีกครั้ง

“ข้าเห็นด้วยกับวิธีของโกเคอร์ เราจะให้องค์กรฯของเจ้าชาย
อัสลานไปนำดาบออกจากแกรนด์อส” นี่ถือเป็นคำสั่งของหัวหน้าสมาชิก
สภาทเวะ ผู้ใดจะฝ่าฝืนมิได้

“ได้ครับ” อัสลานตอบรับด้วยสีหน้าไม่ใคร่เต็มใจ ทว่าชัดเจนอันใด
มิได้เพราะถือว่าตนเป็นเพียงผู้น้อย

ชาร์เปย์เหลือบมองเจ้าชายด้วยสายตาเห็นใจ แต่เขาก็ไม่ได้อยู่ใน
ฐานะที่จะโต้แย้งได้เช่นกัน จึงปล่อยให้ทุกอย่างเป็นไปตามผู้อาวุโสกว่า
ต้องการ

“พวกเขาจะให้องค์กรฯของลูกไปขโมยดาบอย่างนั้นหรือ”

เทพราชาองค์ปัจจุบันนาม เซอร์คาน เลิกคำถามอัสลาน ในมือยังถือ
หนังสือกางค่างไว้ขณะที่เพ่งย่นขึ้นจากโซฟาบุฉนวนสีครีมกลางห้อง

“ครับท่านพ่อ”

เจ้าชายแจ้งเรื่องนี้แก่บิดาในห้องหนังสือซึ่งราชาเซอร์คานมักมา
ขลุกอยู่ที่นี่บ่อยๆ ผนังทุกด้านในห้องเป็นชั้นวางหนังสือไม้สีน้ำตาลสูงจรด
เพดาน จะเว้นช่องก็ต่อเมื่อเป็นหน้าต่างสูงขอบด้านบนเป็นรูปโค้ง ติดผ้า
ม่านสีขาวยางขึ้นใน และมีม่านสีเหลืองครีมปักดินทองอยู่ชั้นนอก

จากนั้นท่านเทพราชาก็ฉายมือให้อัสลานนั่งเก้าอี้อีกตัวที่อยู่ด้าน
ซ้ายมือ ก่อนจะยอนั่งลงโซฟาบุฉนวนตัวเดิม

เทพราชาเซอร์คานเป็นเทพราชาองค์ที่เก้า นับตั้งแต่ก่อเกิดตำแหน่ง
เทพราชาขึ้นมา บัดนี้เขามีอายุเพียงสามร้อยปีเศษเท่านั้น เทพราชาเซอร์-
คานจึงเป็นผู้ปกครองชั้นโทที่อายุน้อยที่สุดในบรรดาเทพราชาทุกคน

ด้วยเหตุนี้เทพราชาจึงยังมีรูปลักษณะเป็นชายหนุ่ม เขามีผมสีทอง
ยาว เก็บรวบเส้นผมทุกเส้นไม่ให้หลุดลอดออกมาปรกหน้าตาด้วยการ

รวบมัดตัวไว้บริเวณท้ายทอย เทพราชาเซอร์คานมีนัยน์ตาสีฟ้าอันเป็นต้นแบบของนัยน์ตาอัลสแลนโดยแท้จริง อาจรวมไปถึงรูปหน้าคมคายสีหน้าที่ดูสุขุมเยือกเย็นนั้นด้วย

“พวกเขาคงตั้งใจขัดขวางอัลคินมากสินะ” ท่านเทพราชากล่าวถึงเหล่าสมาชิกสภาทเวะ ขณะเหม่อมองออกไปชมทิวทัศน์นอกหน้าต่างด้านขวามือของตน

“ครับ คงไม่มีอะไรเปลี่ยนใจพวกเขาได้อีกแล้ว” อัลสแลนทอดมองเสี้ยวหน้าของบิดาด้วยสายตาเข้าใจ

พ่อของเขาต้องรับตำแหน่งเทพราชาโดยที่ยังไม่พร้อมแบกรับภาระอันใหญ่หลวงนี้เมื่อประมาณยี่สิบกว่าปีก่อนนี่เอง สาเหตุเกิดจากเทพราชาองค์ที่แปด หรือก็คือบิดาของท่านพ่อหรือปู่ของเขาสละราชสมบัติอย่างกะทันหัน เทพราชาเซอร์คานซึ่งยังคงศึกษาด้านการครองเมืองไม่ถ่องแท้จึงต้องอาศัยความช่วยเหลือจากบรรดาสมาชิกสภาทเวะเพื่อช่วยบริหารราชกิจ และนั่นก็เป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้สมาชิกสภาทเวะครอบงำอำนาจของตำแหน่งเทพราชาทีละน้อย จนในที่สุดเหล่าสมาชิกสภาทเวะได้กลายเป็นผู้กุมอำนาจบริหารอย่างสมบูรณ์ แม้ว่าพวกเขาจะมอบอำนาจบางส่วนคืนเทพราชาแล้วก็ตาม

ดังนั้นเรื่องราวเกี่ยวกับเจ้าชายอัลคิน เทพราชาจึงไม่อาจยื่นมือเข้าช่วยเหลือได้ตามใจปรารถนา จนทำให้บรรดาชาวฟ้าต่างมองว่าเขาเป็นพ่อที่ทอดทิ้งบุตรให้เผชิญชะตากรรมตามลำพัง และอัลคินเองก็อาจคิดเช่นนั้นด้วยเหมือนกัน

“อัลสแลน” เทพราชาหันกลับมามองหน้าบุตรชาย

“ครับ”

“เจ้าคงเหนื่อยมาก...กับเรื่องของอัลคิน”

“ท่านพ่อ...”

อัสนันทราบดีว่าบิดาของตนกำลังโทษตัวเองที่ช่วยอะไรอัสนันไม่ได้ พ่อของเขาเจียบขริมลงหลังจากที่ท่านแม่จากไป เวลาต้องออกว่าราชการก็มักจะทำให้สมาชิกสภาทเวะบริหารแทน รวากับจะปล่อยให้ตัวเองกลายเป็นหุ่นเชิดของเหล่าสมาชิกสภาทเวะเสียให้สาแก่ใจ

“พ่อรู้ว่าแม่ของเจ้าฝากฝังเรื่องอัสนันก่อนสิ้นลมหายใจ ดังนั้นพ่อก็จะไม่ฝากฝังอันใดให้เป็นการเพิ่มภาระของเจ้า พ่อเพียงอยากจะบอกว่า...หากอะไรที่เจ้าคิดว่าสมควรก็ทำไปเถิด พ่อไม่ตำหนิเจ้าหรอก”

เทพราชาเซอร์คานประสานสายตากับบุตรชาย รวากับจะฝากทุกสิ่งทุกอย่างไว้ที่อัสนัน

“ครับท่านพ่อ ข้าจะจบเรื่องทุกอย่างเองครับ”

1

บ้านใหม่

“แล้วบ้านเก่าล่ะ”

“จะไปรู้ไรอะ!”

“ลานฝึกที่นี่กว้างขวางดินะ” จินเรย์ถือธนูที่เป็นมรดกตกทอดจากปู่ขณะกวาดตามองลานฝึกยิงธนูซึ่งเป็นชะง่อนผา อันเป็นส่วนหนึ่งของปราสาทเกรเดียสที่ตั้งอยู่บนยอดเขาใจกลางอาณาจักร

และเพราะเป็นลานกว้างที่ยื่นออกจากภูผาจึงมีลมพัดโหมแรงกว่าที่ราบลุ่ม ถือเป็นการท้าทายหนึ่งของการฝึกธนูในบริเวณนี้

“ลมไม่แรงไปหน่อยหรือ เดี่ยวลูกธนูก็เบนออกจากวิถีหรอก” คาลิยกมือปิดปอยผมซึ่งถูกลมตีปรกหน้า

“ถ้ากะจังหวะช่วงที่ไม่ค่อยมีลมก็พอจะยิงได้นะฮะ” เคเลนออกความเห็น เด็กหนุ่มยกมือขึ้นป้องหน้าผากเพื่อจะได้เห็นทิศทางศรนอกขอบระเบียบหินได้ถนัด

ภาพที่ปรากฏแก่สายตาคือตัวเมืองรวมไปถึงบริเวณที่เป็นบ้านเรือนของประชากรชาวแกรนดอสซึ่งตั้งอยู่บนที่ราบลุ่มเบื้องล่าง โดยมีเทือกเขาทอดตัวอยู่ทางตะวันตกเป็นฉากหลัง เบื้องหน้าซึ่งเห็นอยู่ใกล้คือชายฝั่งทะเลอันกว้างขวาง

“รีบฝึกเสียสิ เคียวนายต้องไปเรียนรู้กฎต่างๆ ของแกรนดอสอีก” ชาร์ลันเตือน เขาอยู่ในท่ายืนกอดอก หรีตาเรียวลงเล็กน้อยเพราะถูกสายลมตีปะทะใบหน้า และทำให้เส้นผมสีน้ำตาลยาวที่รวบเป็นหางม้าปลิวไสว ทั้งนี้คนในกลุ่มทราบแล้วว่าชาร์ลันตั้งใจให้เส้นผมและสีของม่านตาให้เป็นสีน้ำตาล เพราะยังไม่อยากให้ใครล่วงรู้ว่าเขาเป็นชาวฟ้า และเคยมีตำแหน่งเป็นถึงเจ้าชายแห่งชั้นไทน์

พอถูกชายผมยาวเร่ง จินเรย์จึงนำลูกธนูมาขึ้นสาย

...รู้แล้วนะ ขอเวลาอีกระเหยสักแป๊บไม่ได้หรือไงหา ชาร์ลัน นายก็รู้ว่าตั้งแต่ได้มาอยู่ที่ปราสาทนี้ ฉันต้องกลายเป็นเหมือนนักเรียนที่ต้องเรียนรู้โน่นนี่เยอะไปหมด ตารางเวลาแต่ละวันก็แน่นเอียด ฝึกทำอย่างโน้นเสร็จก็ต้องไปหัดทำอีกอย่างหนึ่ง ตั้งแต่เข้าจุดเย็นแทบไม่มีเวลาให้หายใจ

นายไม่คิดจะเห็นใจกันบ้างเลยใช่ไหม!

แล้วก็ไม่เข้าใจว่าการเป็นลูกชายของจอมเทพไฮเรสทำไมต้องทำอะไรเยอะขนาดนี้ด้วยเนี่ย! ให้อยู่สบายๆ คอยชี้ิ้วสั่งคนอื่นแบบที่พวกเครษฐชอบทำกันไม่ได้หรือไง หะ!

สรุปว่าเรามาเป็นเจ้าชายหรือมาเป็นจับกังกันแน่พะ

จินเรย์บ่นในใจไปเรื่อยเปื่อย พลางเล็งยิงเป้าธนูซึ่งอยู่ห่างออกไป

เบื้องหน้า ฉากหลังของเขาคือตัวปราสาทอันประกอบด้วยอาคารยอดแหลมหลายหลังและเหลาดันไม้ซึ่งกำลังอยู่ในช่วงใบไม้เปลี่ยนสีจึงเต็มไปด้วยสีส้มแดงและเหลือง

แต่แล้วเจ้าชายคนใหม่แห่งแกรนด์ดอสก็เพิ่งสังเกตเห็นความผิดปกติบางอย่างบนธนูไม้ของตน เขาชะงักมือ ก่อนจะเลื่อนธนูเข้ามาใกล้สายตา

...ไฉ่คราบกะด่ากระด้างสี่เทาๆ พวกนี้มันลูกลามมากขึ้นแะะ สรุปว่าเป็นคราบอะไรแน่เนี่ย เช็ดก็ไม่ออก คงไม่ใช่เชื้อราสายพันธุ์ใหม่หรอกนะ

ถ้าเป็นราจริงๆ ละก็...ถ้าปู้รู้ว่าทำธนูที่เป็นมรดกตกทอดขึ้นรา โดนด่าเปิงแน่ๆ เลยรา

จินเรย์ถอนหายใจคล้ายจะปลงกับตัวเอง แล้วยกคันธนูขึ้นมาเล็งไปยังเป้าหมายอีกครั้ง เมื่อกะจังหวะที่กระแสนิ่งได้แล้วก็ยิงออกไป

ลูกธนูพุ่งไปปักเข้าใจกลางเป้าอย่างแม่นยำ เกิดเสียงปรบมือดังมาจากเคเลน

“จินเรย์เก่งจังเลยฮะ”

“เจ้าก็มีฝีมือไม่ได้แย่นี่นา” คาลิอุบคาง พยักหน้าหงิกหงัก

“แล้วฉันบอกเมื่อไหร่ว่าฉันฝีมือห่วย หะ!” จินเรย์หันไปค่อนข้างอดแะปะา

“จะไปรู้หรือ เห็นทุกทีเอาแต่วิ่งหลบการต่อสู้ตลอด” คาลิยกโหล่

“ก็นั่นมันใช้เวทลู้กันนี่หว่า นายก็หลบอยู่ข้างชั้นตลอดเลยไม่ใช่หรือไง หา!” จินเรย์ทำหน้าเหมือนอยากจะตบกะโหลกเจ้าแะปะาเต็มที

“จะทะเลาะกันไปถึงไหน จินเรย์...นายก็รีบซ่อมเสียสิ” ชาร์ลันกล่าวห้ามทัพอย่างใจเย็น

“ก็ไฉ่ๆ” จินเรย์แลบลิ้นใส่คาลิก่อนจะหันไปให้ความสนใจกับการ

ฝึกซ้อมยิงธนูต่อ

เสียงปรบมือของเคลงดั่งขึ้นเป็นระยะตามจำนวนครั้งที่จินเรย์ยิง ลูกธนูไปปักเข้าจุดเดิมซึ่งเคยมีลูกธนูปักอยู่

ส่วนชาร์ลันเบียงไหลไปด้านหลังเล็กน้อย เขาเงยหน้าขึ้นมองไปยังตัวปราสาทเกรเดียส พบว่าข้าราชการบริพารหลายคนมาเมียงมองการฝึกยิงธนูของจินเรย์ผ่านบรรดาช่องหน้าต่างหรือระเบียงอย่างสนใจ รวากับต้องการเห็นฝีมือของเจ้าชายพลัดถิ่นอย่างจินเรย์ว่าเป็นเช่นไร

ชาร์ลันกวาดตาจนไปหยุดที่ระเบียงชั้นสองซึ่งยื่นออกมาใกล้สนามฝึกมากที่สุด บนนั้นมีร่างของใครคนหนึ่งกำลังเดินผ่านมา และหยุดชะงัก แล้วหันมามองทางด้านสนามฝึกธนูนี้ ทว่าไม่นานเขาก็เบือนหน้ากลับไปเพื่อก้าวเดินต่ออย่างไม่คิดสนใจกับบุคคลที่อยู่ตรงลานฝึกซ้อมธนูอีก

“นั่นคือซีริล” คาลิซัยบเข้ามาพูดกับชาร์ลัน สายตามองไปยังร่างของชายผู้เดินจากไปเพื่อจะยืนยันว่าตนกำลังเฝ้าถึงใครอยู่

ชาร์ลันเหลือบมองแกะป่า ไม่ได้แสดงความเห็นอะไร คาลิซัยบถือโอกาสสาธยายต่อ “เป็นลูกชายของเดเมียน...ผู้ติดตามคนสนิทของจอมเทพไฮเรส ตอนนี้ซีริลดำรงตำแหน่งเสนาธิการฝ่ายทหาร และดูเหมือนว่าจะเป็นตัวเต็งในการชิงตำแหน่งจอมเทพสมัยหน้า”

“เสนาธิการฝ่ายทหาร...” ชายผมยาวทวนตำแหน่งของผู้ที่มีนามว่า ซีริล

“ได้ยินมาว่าฝีมือของเขาดีที่สุดในแกรนด์คอสรองจากจอมเทพเขียวละ เพราะอย่างนี้ถึงมีนิสัยค่อนข้างหยิ่งยโส เป็นคนที่ชอบมองข้ามหัวคนอื่น เพราะถือว่าตนเองอยู่เหนือกว่า ดูจากเมื่อกี้สิ ทำเมินพวกเราเห็นๆ” คาลิซัยบ

“แกรนด์คอสเป็นดินแดนที่นับถือกันด้วยความสามารถ การที่เราจะปฏิบัติตัวเช่นนั้นกับผู้อื่นก็ไม่แปลกนักหรอก” ชาร์ลันกล่าวตามข้อ

เท็จจริง

“ถ้าอย่างนั้น...ตราบใดที่เราได้อยู่ที่นี่ด้วยตำแหน่งเจ้าชายลอยๆ ของจินเรย์ ก็คงหนีไม่พ้นสายตาดูถูกใช้หรือไม่” แกะป่าทำสีหน้าเหมือนไม่ค่อยสบายใจ

“ใช่ จนกว่าเราจะแสดงฝีมือให้พวกเขาเห็นจึงจะได้รับการยอมรับ แต่นั่นก็ขึ้นอยู่กับว่าฝีมือของพวกเขาสูงส่งพอหรือเปล่าด้วย” ชาร์ลันตอบเสียงเรียบ ก่อนจะหันกลับไปมองจินเรย์ที่วุ่นกับการซ่อมยิงธนูโดยมีเคเลนคอยชื่นชมอยู่ไม่ห่าง

“เจ้าว่าจินเรย์จะไหวไหม กับตำแหน่งบุตรชายของจอมเทพไฮเรสเสียวนะ” คาลิกกลับหลังหันตามบ้าง แล้วพูดถึงความสามารถของพรานหนุ่ม ณ ขณะนี้ซึ่งดูเหมือนจะมีดีแค่ฝีมือยิงธนู

ชาร์ลันปรายตามองทางด้านหลังของจินเรย์ครู่หนึ่งก่อนเอ่ย

“มีเพียงจินเรย์เท่านั้นที่จะตอบได้”

“ซีริล” โคเรนหรือเจ้าชายโคเรนอสเอ่ยทักบุรุษร่างสูงใหญ่
เมื่อพบเขาระหว่างเืองทางเดินในปราสาท

“กลับมาแล้วหรือ” ซีริลกล่าวด้วยน้ำเสียงเฉยชา ไร้ซึ่งความยินดี ยินร้ายใดๆ ทั้งสิ้น นั่นทำให้โคเรนอสรู้สึกเสียใจเล็กน้อย ทั้งที่เขาคาดเดาไว้อยู่แล้วว่าซีริลคงไม่แสดงปฏิกิริยาอะไรมากไปกว่านี้เมื่อเห็นหน้าเขาหลังจากที่ไม่ได้เจอกันมานาน

“กำลังจะไปพบท่านพ่อหรือ” โคเรนอสหาเรื่องชวนคุย

“ใช่” ซีริลตอบสั้นห้วน แล้วทำท่าจะเดินต่อ

เจ้าชายเห็นดังนั้นจึงหาทางถ่วงเวลาเพื่อให้ตนได้สนทนากับอีกฝ่ายให้นานขึ้นอีกสักหน่อย โดยการชวนคุยในประเด็นที่คิดว่าซีริลน่าจะอยากตอบ

“ท่านพ่อคงเรียกเจ้าไปพูดเรื่องการแข่งล่าสัตว์ในปีนี้ เพราะท่านเพิ่งบอกข้าเมื่อไม่กี่เดือนก่อน”

“ไม่ใช่ ท่านจอมเทพเรียกข้าไปพบเรื่องบุตรชายอีกคนของท่านต่างหาก”

คำกล่าวของซีริล ทำให้โคเรนอสเลิกคิ้วทั้งสองขึ้นสูง

“ท่านพ่อเรียกเจ้าเพราะเรื่องจิ้นเรย์หรือ”

“ดูเหมือนว่าเจ้าจะรู้จักพวกเขาดี?” ชายร่างใหญ่ทำเสียงประหลาดใจเล็กน้อย

“คือ...พวกเราเคยเจอกันตอนที่ข้าปลอมตัวเข้าไปร่วมแข่งขันไทน์เกมนะ” โคเรนอสก้มหน้าลงคล้ายกับกำลังอยู่ในอาการประหม่า

“ชั้นไทน์เกม? เจ้าก็เข้าแข่งด้วย?”

“คะ...คือว่ามันมีเหตุจำเป็นนะ ก็เลยได้สมัครแข่ง” เจ้าชายยังคงก้มตาก้มตาอยู่อย่างนั้น

“คงไม่ได้ถูกจับได้ว่าเป็นชาวแกรนดอสใช่ไหม” ซีริลหยั่งเชิงถามเหมือนคาดเดาได้ว่าจะเกิดขึ้นกับคนร่างเล็กกว่าบ้าง

“กะ...ก็...” โคเรนอสก้มหน้าดูต่ำกว่าเดิม

ซีริลพ่นลมออกจุมูก คล้ายจะพูดว่า ‘เฮอะ!’ อยู่ในที่ โคเรนอสได้ยืนจิ่งรีบเงยขึ้นชี้แจงเป็นพลัน

“แต่ฐานะของข้ายังไม่ถูกเปิดเผยหรอกนะ พวกเขาแค่ตรวจจับพลังสีดำของข้าได้เท่านั้นเอง ข้ายังคงรักษาความลับของตัวเองไว้ได้จริงๆนะ”

ซีริลมองคนร่อนตัวตรงหน้าพร้อมกับยกแขนขึ้นกอดอก หลบมองคนที่ตัวเตี้ยกว่าด้วยสายตาเย็นชา “การที่พลังสีดำถูกตรวจจับได้ นั่นก็เพียงพอที่จะอธิบายถึงความสะเพร่าของเจ้า ถึงแก่ตัวไปมันก็ไม่มีประโยชน์ โคเรนอส”

“เจ้าหมายถึงจะให้ข้ายอมรับความผิดพลาดทั้งๆ ที่มันเป็นเหตุสุดวิสัยชั้นไหน” เจ้าชายซ่อนตามอง ถ้ามคนตัวโตกว่าด้วยเสียงอ่อย
“ยังจะให้พูดซ้ำอีกหรือไง”

“ชะ...เข้าใจแล้ว” โครนอสหุบตาลงมองพื้นปูหินอ่อนของโงทางเดิน

“ผ่านไปหกเดือน...เจ้าดูเหมือนไม่โตขึ้นเลย โครนอส” ซีริลกล่าว
พลางทำสายตาล้ายจะผิดหวังอยู่กาลัยๆ

โครนอสกะพริบตาปริบๆ คิดทบทวนในประโยคพูดของซีริล และสรุปกับตัวเองว่าซีริลยังคงเห็นเขาไม่มีความเป็นผู้ใหญ่ในตัวเหมือนเดิม

ครั้นแล้วทั้งสองก็ได้ยินเสียงฝีเท้าของคนกลุ่มหนึ่งดังมาจากทิศทางที่ซีริลเพิ่งเดินผ่านมา พอหันไปมอง ก็เห็นว่าเป็นกลุ่มของจिनเรย์กำลังมุ่งหน้ามาทางนี้

“จिनเรย์ ฝึกจนเสร็จแล้วหรือ” โครนอสเป็นฝ่ายเอ่ยทักก่อนเมื่อกลุ่มของจिनเรย์เดินเข้าใกล้พวกเขามากพอที่จะพูดคุยกันได้ถนัด

“อืม เดี่ยวต้องไปทอ้งกฎที่ห้องหนังสือต่อ” จินเรย์เอ่ยตอบ แล้วเหลือบมองชายร่างใหญ่ที่ยืนถัดจากโครน

ทางด้านซีริล เขาเพียงแต่ยืนทอดอกปรายตามองพวกเขาทั้งสี่ก่อนจะเบือนหน้าไปมองอีกทางราวกับคิดว่าไม่ใช่ธุระที่เขาจะต้องมาเสวนากับคนกลุ่มนี้

...เหมือนใครพะ หน้าตาไม่รับแขกเลย ลางสังหรณ์บอกว่าไม่ค่อยเป็นมิตรเท่าไรแฮะ...

จिनเรย์เห็นท่าทางแบบนั้นของชายร่างสูงใหญ่ ก็หันไปมองคนในกลุ่มคล้ายจะดูว่ามีใครคิดอย่างที่เขาคิดใหม่ พบว่ามีคาสึอย่างน้อยหนึ่งคนที่สบตากับจिनเรย์คล้ายจะสื่อว่าคิดเห็นเช่นเดียวกัน

“ทุกคน นี่คือนซีริล เขาเป็นเสนาธิการฝ่ายทหาร แล้วก็เป็นเพื่อน

ของข้า” โคเรนอสแนะนำชายร่างสูงใหญ่กว่าใครในที่นั้น ในขณะที่คนถูกแนะนำตัวยังอยู่ในท่ากอดอก มีสีหน้าเฉยเมย ไม่คิดจะทักทายใครทั้งสิ้น

“ซีริล นี่เพื่อนๆ ของข้า...คนนี่คือจินเรย์ ลูกชายอีกคนของท่านพ่อ ยังไงล่ะ” โคเรนอสผายมือไปที่จินเรย์

เสนานิการฝ่ายทหารเหลียวกลับมามองจินเรย์ตั้งแต่หัวจรดปลายเท้า แต่ก็ไม่ได้กล่าวอะไรออกมา โคเรนจึงแนะนำคนอื่นต่อ

“อีกคนคือชาร์ลัน เขาเป็น...” โคเรนอสเอ่ยถึงตรงนี้ก็เงิบไป พลังระลึกได้ว่าชาร์ลันเคยมาขอร้องเขาก่อนที่จะเดินทางมายังแกรนด์ดอส ว่าให้ช่วยปกปิดฐานะเจ้าชายแห่งชั้นโทน์

“...เป็นเพื่อนของจินเรย์” เจ้าชายต่อให้จับประโยค พลังลอบพยักหน้าให้ชายผมยาว เป็นเชิงว่ายืนยันจะช่วยปกปิดฐานะของเขาให้ชาร์ลันก้มหน้าลงเล็กน้อยเพื่อจะขอบคุณโคเรนอส

ซีริลเหลือบมองชาร์ลันได้เพียงเสี้ยววินาทีแล้วก็ต้องหรีดตาลงราวกับจะพินิจอะไรบางอย่าง ทว่าไม่นานก็กลอกสายตาไปมองอย่างอื่น คล้ายกับไม่คิดจะสนใจชายผมยาวอีกต่อไป

“อีกสองคนคือคาลกับเคเลน พวกเขาเป็นเพื่อนของจินเรย์เหมือนกัน”

“ไม่ยักรู้ว่าปราสาทเกรเดียสจะมีชาวชั้นโทน์มาอยู่มาขนาดนี้” ซีริลพูดแล้วปรายหางตาแลกลุ่มของจินเรย์ คล้ายอยากสื่อว่าพวกเขาเหมือนเหลือบไรที่มาอาศัยในปราสาท

...โห ทักประโยคแรกก็จะหาเรื่องกันซะแล้ว หมอนี่มันใหญ่มาจากไหนพะ! ทำตัวหยิ่งยิ่งกว่าเป็นเจ้าของปราสาทซะเองอีก น่าหมั่นไส้จริงๆ!

จินเรย์ได้แต่นินทาเสนานิการฝ่ายทหารอยู่ในใจ ส่วนความเป็นจริงเขาเพียงแต่ยืนเฉยๆเฉยๆ ไม่กล้าออกสีหน้าท่าทางอะไรมา เพราะไม่

อยากหาเรื่องเดือดร้อนใส่ตัวตอนนี้

“เออ...ซีริล...” โคเรนอสซึ่งเป็นคนกลางก็เริ่มทำตัวไม่ถูก

ทว่าซีริลไม่รอให้ใครได้พูดอะไรต่อ เขาเดินจากไปโดยไม่เอ่ยลาใครเลย แม้แต่โคเรนอสเองก็ตาม

“ขอโทษแทนซีริลด้วยนะ” โคเรนอสกล่าวกับกลุ่มคนทั้งสี่ด้วยสีหน้าลำบากใจ

“ไม่ต้องขอโทษหรอก นายไม่ผิดอะไรหรอก” จินเรย์เอ่ย

“ซีริลผู้นี้หยิ่งผยองสมคำร่ำลือจริงๆ” คำลือออกความเห็น พลังมองตามหลังชายร่างใหญ่ซึ่งเพิ่งเลี้ยวเข้าทางแยกไป

“คำร่ำลือ?” โคเรนอสเลิกคิ้ว มองคำลือคล้ายอยากให้อธิบายเพิ่ม
 แกะป่าจึงกล่าวขึ้นอีก “กิตติศัพท์ของซีริลนะ รู้กันไปทั่วว่าเขาเป็นตัวเต็งที่จะขึ้นเป็นจอมเทพสมัยหน้า และเป็นคนหยิ่งผยองมาก ไม่ค่อยเห็นหัวใครเท่าไหร่นะสิ”

“...งั้นเหรอ” โคเรนอสทำสีหน้าอึ้ง...เหตุที่อึ้งเพราะไม่นึกว่าคำลือจะพูดออกมาตรงกับความเป็นจริงได้ขนาดนี้

“เก่งขนาดนั้นเลย!?” จินเรย์ทำตาโตหันไปหาแกะป่า

“ก็ใช่ล่ะสิ เป็นถึงลูกชายของผู้ติดตามคนสนิทของจอมเทพไฮเรสด้วยนะ ถ้าไม่จำเป็นก็อย่าไปยุ่งกับเขาเลย” คำลือว่า

“เขาคงไม่สนใจพวกเราหรอกมังฮะ”

“ทำเมินชะขนาดนั้น นอกจากจะไม่สนใจแล้ว คงจะมองข้ามหัวไปเลยมากกว่า” แกะป่าให้ความเห็นซึ่งโคเรนอสก็รู้สึกเห็นด้วยในใจ แต่ไม่กล้าพูดออกมาเพราะไม่อยากนิทาซีริลต่อหน้าผู้อื่น จึงได้แต่ยิ้มนิ่งเงียบอยู่อย่างนั้น

“ไม่สนใจก็ดีแล้ว” ชาร์ลันกล่าว

“เจอพวกเจ้าก็ดีเลย ข้ามีเรื่องจะบอกอยู่พอดี” โคเรนอสหาทาง

ให้พวกเขาหยุดเอ๋ยถึงชีวิตรด้วยการเปลี่ยนหัวข้อสนทนาฉบับพลัน

“เรื่องอะไรเธอ” จินเรย์เอียงคอมองเจ้าชายอีกคนตรงหน้า

“อีกไม่นานจะถึงประเพณีล่าสัตว์ประจำปีของชาวแกรนด์สนะ”

โคเรนอสเกริน

“ประเพณีล่าสัตว์กะหล่ำปลี?” ...คนแถวนี้เขาใช้กะหล่ำปลีไปล่าสัตว์หรือไงพะ

“ไม่ใช่ ประเพณีล่าสัตว์ประจำปีต่างหาก” เจ้าชายพูดแก้ด้วยการเน้นย้ำคำให้ชัดขึ้น

“อ้อ...ล่าสัตว์ประจำปี...แล้วไงอะ” จินเรย์เริ่มมีลางสังหรณ์บางอย่างที่ไม่ค่อยดีเท่าไรขณะถามคำนี้ออกไป

“ท่านพ่ออยากให้เจ้าลงแข่งด้วยนะ จินเรย์”

...นั่นปะไร

ที่เป็นอยู่ตอนนี้คือยังช่วยไม่พอใช่ไหม!

2

การแข่งล่าสัตว์ประจำปี

“มีชิงช้าสวรรค์ไหม”

“ไม่ใช่งานวัดนะพี่!”

พวกเขาย้ายมาสนทนากันในห้องหนังสือ ซึ่งก่อนหน้านี้
จินเรย์จะต้องมาที่นี่เพื่อท่องกฎทั้งหลายของแกรนด์คอส แล้วโคเรนอส
เสนอให้ย้ายสถานที่พูดคุยเพื่อความสะดวกและเป็นส่วนตัวมากขึ้น จึง
มาลงเอยที่ห้องนี้

ห้องหนังสือแห่งนี้เป็นห้องซึ่งมีไว้สำหรับรำเรียนวิชาความรู้แขนง
ต่างๆ ของโคเรนอสช่วงที่เขายังอยู่ในวัยเรียน พ่อเจ้าชายแห่งแกรนด์คอส
เติบโตขึ้นก็กลายเป็นเพียงห้องสำหรับอ่านตำราชั่วครั้งชั่วคราวของเขา

เท่านั้น

และเมื่อจินเรย์มาอยู่ในปราสาทเกรเดียส ห้องนี้จึงกลายเป็นห้องสำหรับการเรียนรู้ของจินเรย์ไปโดยปริยาย

“โดยปกติแล้วเกรนดอสจะจัดประเพณีล่าสัตว์ขึ้นทุกปี” โครนอสเริ่มอธิบาย

“ล่าสัตว์แบบไหนอะ” จินเรย์ถาม เขานั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวหนึ่งซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของชุดโซฟาสำหรับนั่งอ่านหนังสือ

“บริเวณทิศตะวันตกของดินแดนเราจะเป็นเขตป่าดำ เขตป่านี้เป็นที่อยู่ของสัตว์อสูรพันธุ์ร้าย พวกเราจะเข้าไปล่าชิ้นส่วนหรืออวัยวะของสัตว์เหล่านั้นกันทุกปี” โครนอสซึ่งนั่งโซฟาตัวยาวทางด้านซ้ายมือของจินเรย์กล่าวเพิ่มเติม มีคาลิกับเคเลนนั่งชนาบข้างเนื่องจากโซฟาตัวนี้สามารถนั่งได้สามคนพอดี ส่วนชาร์ลันยืนกอดอกฟิงกรอบหน้าต่างใกล้กับโซฟาตัวนั้น

“เราเคยหลงเข้าไปในป่าดำครั้งหนึ่ง ในนั้นมีแต่สัตว์หน้าตาประหลาดเต็มไปหมด นี่ถ้าป่านี้อยู่ใกล้ชายแดนของชั้นโทน์ เราคงไม่หลงเข้าไปหรอก” แกะป่าเล่า แต่ดูเหมือนจะบ่นให้ฟังเสียมากกว่า

“น่าสนุกจังเลยนะฮะ” เคเลนทำท่าสนใจอยู่ไม่น้อย

จินเรย์ทำหน้าเหยงเมองเด็กหนุ่ม

...สนุกว่ะ! ต้องไปล่าสัตว์อสูรพันธุ์ดุเย็นนะ! สนุกกะผีนะสิ เคเลน!

ฉันก็เคยเกือบหลงเข้าไปในป่านั้นเหมือนกัน แต่ถึงไม่เคยเข้าไป ก็พอจะเคยได้ยินมาบ้างว่าถ้ามีพรานคนไหนที่ไม่ค่อยมีฝีมือหลุดเข้าไปละก็...ไม่มีใครกลับออกมาอีกเลย

บรื่อ...คิดแล้วขนลุก

คงมีแต่พวกพรานที่มีเวทมนตร์เท่านั้นละที่จะรอด

จินเรย์คิดพลางยกมือขึ้นมาลูบต้นแขนของตนอย่างร้อนๆ หนาวๆ แล้วถามออกไปอย่างสงสัย “ไม่มีที่อื่นให้ไปล่าสัตว์หรือไง ทำไมต้องเลือกป่านี้ด้วย”

“ไม่รู้เหมือนกัน แต่จำได้ว่าใช้ป่าดำเป็นสถานที่ล่ามาตั้งนานแล้วนะ” โคเรนอสตอบเท่าที่ตนเองทราบ

“ถ้าเป็นที่อื่นคงไม่ทำทนายเท่าในป่าดำมังสะ ก็ในป่านี้มีแต่สัตว์อสูรเต็มไปหมดเลย น่าสนุกดีออกนะละ” เคเลนกล่าวคล้ายจะอยากลองไปล่าสัตว์ดูบ้าง

...เอาสิเคเลน! ไปล่าแทนฉันหน่อย ขอร้องละ!

จินเรย์อยากจะพูดแบบนั้น แต่ด้วยตำแหน่งบุตรชายแห่งจอมเทพไฮเรสค้ำคอ จึงได้แต่ลอบถอนหายใจอย่างปลงๆ

“กตีกาว่ายังงัยบ้างละ” ชาร์ลันซึ่งยืนฟังกรอบหน้าต่างเอ่ยมามแสงจากภายนอกหน้าต่างส่องเข้ามากระทบเสี้ยวหน้าด้านข้างของเขา จึงทำให้คาดเดาสีหน้าของเขาไม่ถูกว่าตอนนี้ชายผมยาวกำลังคิดอะไรอยู่ในใจ

“ก็ต้องไปตามเอาชิ้นส่วนอวัยวะของสัตว์อสูรที่อยู่ในป่าดำ จะมีคะแนนของอวัยวะแตกต่างกัน ถ้าอวัยวะชิ้นไหนที่ต้องเข้าถึงตัวของสัตว์ ยากก็จะได้คะแนนเยอะขึ้น ส่วนอวัยวะที่เอามาง่ายๆ ก็จะได้คะแนนน้อยหน่อย พอหมดเวลาก็จะนับคะแนนจากอวัยวะทั้งหมดที่ได้มา คนที่ได้คะแนนเยอะที่สุดจะเป็นผู้ชนะ” โคเรนอสชี้แจงรายละเอียด

“แล้วจะรู้ได้ไงว่าอวัยวะชิ้นไหนได้มาง่ายหรือยากละ” จินเรย์ทำหน้าฉงน

“จากที่เราล่าสัตว์กันมานาน ทำให้รู้จักชนิดของสัตว์อสูรทุกพันธุ์ที่อยู่ในป่าดำ ฉะนั้นคนนับคะแนนก็จะมีข้อมูลความดุร้ายของสัตว์อสูรแต่ละตัว ก็เลียดูจากอวัยวะที่ได้ว่าเป็นของสัตว์ตัวไหน แล้วให้คะแนนไป

ตามนั้น” โคเรนอสยังคงทำหน้าที่อธิบายให้คนทั้งสี่ฟัง

“อย่างนี้ก็ต้องกำหนดช่วงเวลาล่าสัตว์นะสิ” จินเรย์ถามอีก

โคเรนอสพยักหน้า “ใช่ มีเวลาในการล่าตั้งแต่สัญญาณเริ่มจนถึงอาทิตย์ตกดิน”

“แข่งเป็นกลุ่มหรือเปล่าอะ”

“เปล่าหรอก เป็นการแข่งเดี่ยวนะ”

พอโคเรนอสตอบประโยคนี้จบ จินเรย์ก็ทำสีหน้าอึ้งปนตกใจ

“แข่งเดี่ยว! หมายความว่าฉันต้องแข่งคนเดียวหรอ!”

“น่าจะเป็นอย่างนั้น...จริงสิ!” โคเรนอสทำท่าที่เหมือนลืมหอกอะไรไปอย่างหนึ่ง แล้วรีบพูดทันที “วิธีที่จะชนะการแข่งล่าสัตว์นี้ยังมีอยู่นะ”

ทุกคนในที่นั้นต่างมองไปยังโคเรนอสเป็นจุดเดียว รวากับจะเร่งให้เขารีบพูดออกมา

โคเรนอสจึงกล่าวต่อ “ในป่าดำมีสัตว์ชนิดหนึ่งที่มีความดุร้ายที่สุด มีอายุมานานนับพันปี และมีพลังอำนาจบางอย่างซึ่งผู้ใช้เวทบางคนยังไม่สามารถต่อกรได้ มันเป็นนกขนสีเหลืองรูปร่างขนาดใหญ่ ชื่อของมันคือนกคาร์เทียส นกตัวนี้อาศัยอยู่บนหน้าผาลึกเข้าไปในป่าดำ ถ้าหากนำขนของนกตัวนี้มาได้ก็จะชนะไปทันที ถึงแม้จะไม่สามารถนำอวัยวะของสัตว์อสูรตัวอื่นกลับมาได้เลยก็ตาม”

“ฟังดูยากกว่าการสะสมอวัยวะสัตว์อสูรทั้งป่าอีก” จินเรย์บอกด้วยความสะพรั่ง

...ไม่ใช่ว่าไปๆ มาๆ คนที่ถูกเจ้าพวกนั้นล่าจะกลายเป็นเขาซะเองนะ คราวนี้คงได้ตายคาตีนพวกสัตว์อสูรแน่ๆ ฮือ...

“แล้วคนที่จจะร่วมล่าสัตว์มีใครบ้างอะ” หลังจากทำใจได้แล้วว่าตนคงต้องร่วมประเพณีล่าสัตว์ประจำปีอย่างเลี่ยงไม่ได้ จินเรย์จึงสอบถามข้อมูลกับโคเรนอสเพิ่มเติม

“ข้าไง” โคเรนอสชี้ไปที่ตัวเอง

“หะ! นายก็ด้วยหรอ” จินเรย์ทำตาโต

“อืม ก็ข้าเป็นลูกของท่านพ่อ ข้าไม่รวมคงถูกมองว่าไม่เอาถ่าน”

โคเรนอสทำหน้าเจื่อน

จินเรย์จึงพอเข้าใจว่าเขาคงแบกรับความกดดันที่ได้เกิดมาเป็นถึงลูกชายของจอมเทพไฮเรสไว้มากโข

“ผมจะเอาใจช่วยทั้งสองคนเลยนะฮะ” เคเลนซึ่งนั่งอยู่ทางด้านซ้ายมือของโคเรนอสยิ้มให้พวกเขา

“เคเลน เจ้าคงอยากไปร่วมแข่งล่าสัตว์ด้วยละสิ แต่ก็นะ...เจ้ามาจากชั้นไทน์ คงโดนกีดกันไม่ให้เข้าร่วมหรอ” คาลีนนั่งด้านขวามือของโคเรนอสชะงักหน้าไปพูดกับเด็กหนุ่ม

“ไม่เป็นไรฮะ ผมคอยเป็นผู้ชมอยู่กับชาร์ลันก็ได้ฮะ” เคเลนพูดพลางเหลียวมองชายผมยาวซึ่งยังคงยืนกอดดอกฟิงกรอบหน้าต่างเยื้องหลังของตน

“ซีริลคงเข้าร่วมด้วยใช่ไหม” จู่ๆ ชาร์ลันก็เอ่ยถามถึงเสนานิการฝ่ายทหาร หลังจากที่ยืนฟังมานาน

“ใช่ ซีริลเข้าร่วมทุกปีเลย” โคเรนอสพยักหน้าตอบ

จากนั้นชาร์ลันก็ขยับกาย เดินมาย่อตัวนั่งลงบนเก้าอี้ด้านตรงข้ามกับจินเรย์ โดยมีเคเลนนั่งอยู่ใกล้เขาที่สุด

“เขาชนะทุกปีด้วยสินะ” ชายผมยาวพูดถึงซีริลต่ออีก

“ก็เกือบทุกปีนะ แต่ช่วงหลังๆ นี่ไม่มีใครชิงตำแหน่งที่หนึ่งจากซีริลไปได้เลย” โคเรนอสยืนยัน

“ซีริลคงได้ถ้วยระฆังของนักรบเกียรติเลยสินะใช่ไหมล่ะ” จินเรย์คาดเดา

...ใช่ที่ หมอนั่นออกจะเก่งกาจ เป็นถึงตัวเต็งว่าที่จอมเทพคนต่อไป

ฝีมือขนาดนั้น การล่าสัตว์แค่นี้คงไม่คณามือหรือท้อให้มีสักสิบนกคาร์เทียสคงทำอะไรซีริลไม่ได้

จินเรย์นึกในใจอย่างซังกาย แล้วโคเรนอสก็เอ่ยออกมาตัดความคิดเขา

“เปล่าเลย ซีริลไม่เคยได้แม้แต่ขนซึกขนของนกคาร์เทียส”

“อะไรนะ!” จินเรย์ทำตาโต สักพักก็ขมวดคิ้วเข้าหากันเป็นปม “ไหนบอกว่าซีริลเก่งนักหนาไง ทำไมไม่เคยแตะต้องนกนั้นได้เลยละ”

“เราทราบมาว่านกคาร์เทียสมีพลังอำนาจประหนึ่งสัตว์เทพสูง คงไม่แปลกที่นกคาร์เทียสจะไม่ยอมลงให้แก่เผ่าพันธุ์ดินสองขาอย่าง” คาลีกกล่าวเสริม

“ถ้าอย่างนั้น ซีริลคงชนะจากการรวบรวมชิ้นส่วนสัตว์อสูรได้มากกว่าคนอื่นอย่างนั้นสิ” ชาร์ลันหันไปถามโคเรนอส

“อืม อวัยวะที่ซีริลได้มาจากสัตว์ในป่าดำนั่นเป็นอวัยวะที่หายาก สัตว์บางตัวยังไม่เคยมีใครล้มมันได้ด้วยซ้ำ” เจ้าชายแห่งแกรนดอสตอบ

“ซีริลคงเก่งมากๆ เลยนะฮะ”

“จุดประสงค์ที่จอมเทพไฮเรสให้นายเข้าร่วมล่าสัตว์...” ชาร์ลันเอ่ยพลางจึงไปยังจินเรย์ พรานหนุ่มมองตอบ รอฟังว่าชายผมยาวจะพูดอะไรต่อ “ก็เพราะต้องการทดสอบความสามารถของนาย ในฐานะที่เป็นเจ้าชายแห่งแกรนดอส”

พอสิ้นคำกล่าวของชาร์ลัน โคเรนอสก็พยักหน้าเห็นด้วย

ส่วนจินเรย์ได้แต่ถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่

...นั่นไงละ นึกแล้วเชื่อว่าถ้าได้มาอยู่แกรนดอสจะต้องเจออะไรที่ชวยกว่าเดิมแน่

เดาผิดซะที่ไหน...ยังไม่ทันไรก็เจอรับน้องซะแล้ว

จะได้เป็นเจ้าชายทั้งทีทำไมมันยากเย็นจี้พะ! ไม่มีแบบว่า...เดินไป

รับตำแหน่งอย่างเท่าๆ เหมือนในนิทานปรัมปราเลยหรือไง หะ!

“จินเรย์ เจ้าจะไหวไหมเนี่ย” คาลิหันมาพูดด้วยสีหน้าตระหนก
เป็นอย่างมาก

...หน้อย เจ้าแกะป้างเง่า คงจะคิดว่าเราไร้ฝีมือสิท่า

จินเรย์ตัวตมองคาลิก่อนเอ่ย “นายลีมอะไรไปหรือเปล่า”

“ลีมอะไร” แกะปาทำหน้าฉงน

“ฉันเป็นนายพรานนะ” จินเรย์ยกคิ้วให้คาลิล้ายจะบอกว่า นาย
พรานกับการล่าสัตว์เป็นของคู่กัน

“เออใช่ เราคงไม่มีทางลีมวีรกรรมที่เจ้าถอนขนเราไปขายได้หรอก”
คาลิล้วงตาใส่คู่กรณี

“ถ้าอย่างนั้นก็คอยยังชั่วหน้อย แสดงฝีมือให้เต็มทีเลยนะ จินเรย์”
โคเรนอสมองพรานหนุ่มคล้ายจะส่งกำลังใจให้

“นายจะได้รับการยอมรับจากชาวแกรนดอสหรือไม่ ขึ้นอยู่กับการ
ล่าสัตว์ครั้งนี้” ชาร์ลันกล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจัง

จินเรย์ผงกศีรษะรับ “อืม ถ้าเป็นเรื่องล่าสัตว์ละก็ ฉันสู้ไม่ถอยแน่!”

แล้วเขาก็พูดต่อประโยคเองในใจ

...แม้ว่าจะต้องไปในที่ที่อันตราย

แต่ฉันก็ไม่อยากโดนมองด้วยสายตาจากชาวแกรนดอสไป
ตลอดหรอก!

“ท่านต้องการให้เจ้าชายจินเรย์ร่วมแข่งล่าสัตว์ด้วย?”

ประโยคข้างต้นมาจากเดเมียน...ผู้มีตำแหน่งเป็นที่ปรึกษาและคอย
ติดตามรับใช้จอมเทพไฮเรส บัดนี้เขาภูมิ่ออย่างสำรวม ยืนอยู่เยื้องหลัง
ของผู้ปกครองแห่งแกรนดอสซึ่งมายืนรับลมอยู่ระเบียงนอกห้องทำงาน
บนชั้นสูงสุดของหนึ่งในบรรดายอดปราสาทเกรเดียส

เดเมียนเป็นชายวัยกลางคนซึ่งมีบุคลิกคล้ายกับนักรบ ไม่ว่าจะเป็นความสูงใหญ่ของร่างกายที่ยังคงสมส่วน และลักษณะการวางตัวซึ่งทำให้คนรอบข้างมักคิดว่าเขาคือแม่ทัพใหญ่ ทว่าตำแหน่งของเดเมียนไม่ได้เกี่ยวข้องกับการทหารแม้แต่น้อย เขารับใช้จอมเทพไฮเรสในฐานะที่ปรึกษาคนสนิท และเป็นบุคคลที่จอมเทพให้ความไว้วางใจมากที่สุดคนหนึ่ง อันเนื่องมาจากก่อนที่จอมเทพไฮเรสจะรับตำแหน่งผู้ปกครองแห่งแกรนด์คอส เดเมียนคือสหายสนิทเพียงคนเดียวตั้งแต่วัยเด็กของท่านจอมเทพนั่นเอง

“ใช่ การล่ำสวัตรครั้งนี้จะเป็นบทพิสูจน์ฝีมือของเขาให้ทุกคนได้ประจักษ์...ถามทำไมหรือ” จอมเทพไฮเรสกล่าว ในขณะที่ที่ยืนท่ามกับขอบระเบียง นัยน์ตาสีแดงทอดมองทิวทัศน์โดยรวมของอาณาจักรตนเองเบื้องล่าง

“แต่เขาเพียงจะมาอยู่ที่นี่ได้ไม่นาน” เดเมียนทำสีหน้าคล้ายจะเป็นกังวลแทนเจ้าตัว

จอมเทพไฮเรสเหลียวหลังไปมองที่ปรึกษาคนสนิทพลางเลิคว่า “ดูเหมือนเจ้าจะห่วงเขาเหลือเกินนะ”

เดเมียนก้าวขึ้นไปยืนใกล้กับผู้ปกครองสูงสุด แล้วถามขึ้นอีก “เขาเป็นลูกของท่านที่เกิดกับชาวชั้นไทน์ ถ้าอย่างนั้น...เขาจะไม่มีปัญหาเรื่องพลังหรือ”

จอมเทพไฮเรสละมือจากขอบระเบียง แล้วขยับตัวไปยืนต่อหน้าที่ปรึกษาคนสนิท “การล่ำสวัตรไม่จำเป็นต้องใช้พลังอะไรมากมายเสียหน่อย สัตว์อสูรพวกนั้น...ถ้าเล็งถึงจุดตายก็จัดการได้ไม่ยาก”

“ดูเหมือนท่านจะมั่นใจในฝีมือของเจ้าชายจินเรย์มาก”

“ก็เขาเป็นลูกชายของข้านี่นา” จอมเทพกล่าวขณะคลี่ยิ้ม

เดเมียนมองรอยยิ้มของผู้เป็นนายและเป็นสหายอย่างคลางแคลง

แม้เขาจะรู้จักจอมเทพโฮเรสมาตั้งแต่สมัยเด็ก ทว่าเวลานี้เขาไม่อาจคาดเดารอยยิ้มนั้นได้เลยว่ามีคามหมายเช่นไร แต่สิ่งที่สามารถรับรู้ได้คือ...จอมเทพโฮเรสกำลังเก็บงำบางอย่างเอาไว้

เดเมียนเคยคิดว่าตนสามารถล่วงรู้ความนึกคิดของจอมเทพได้ทุกประการ และไม่มีอะไรที่จะเป็นความลับระหว่างเขากับสหายสนิท ทว่าหลังจากจอมเทพโฮเรสออกไปใช้ชีวิตนอกเขตแกรนด์คอสตามประเพณีแล้ว เมื่อกลับมาสู่ตำแหน่งผู้ปกครองอีกครั้ง จอมเทพก็มีความลับกับเขาหนึ่งอย่าง นั่นก็คือเรื่องที่จอมเทพโฮเรสมีบุตรอยู่ในชั้นไทน์

จอมเทพบอกกับเดเมียนเพียงว่า ได้มีความสัมพันธ์กับสตรีนางหนึ่งระหว่างไปใช้ชีวิตที่แดนชั้นไทน์ แล้วพอเดเมียนถามถึงว่าสตรีนางนั้นเป็นใคร จอมเทพกลับปิดปากเงียบ ไม่ยอมตอบคำถามของเขา จนกระทั่งหลายเดือนต่อมา จอมเทพโฮเรสได้สืบรู้ว่าสตรีผู้นั้นตั้งครรภลูกของตน

ในตอนนั้นเดเมียนพยายามเสนอให้จอมเทพหาทางนำเด็กคนนั้นกลับมาเลี้ยงดูที่แกรนด์คอส เพราะทราบถึงลักษณะสังคมในชั้นไทน์ดีว่าเด็กที่เป็นเลือดผสมจะไม่ได้รับการเหลียวแลจากสังคม และยิ่งเป็นถึงทายาทของผู้ปกครองแห่งแกรนด์คอส ก็ยิ่งปล่อยให้อยู่ในแดนศัตรูไม่ได้เป็นอันขาด

แต่จอมเทพกลับปฏิเสธ แล้วปล่อยให้บุตรของตนเกิดและเติบโตอยู่ในชั้นไทน์ โดยไม่เคยแม้แต่จะเอ่ยถึงตลอดยี่สิบปีที่ผ่านมา

เหล่านี้อาจเป็นสิ่งซึ่งเดเมียนยังคาใจ ว่าเหตุใดจอมเทพโฮเรสถึงตัดสินใจเช่นนั้น เหตุใดถึงไม่เปิดเผยว่าสตรีนางนั้นเป็นใคร เหตุใดจึงทิ้งสายเลือดของตนให้เผชิญชะตากรรมในแดนศัตรู

“ข้าสังเกตมาได้ระยะหนึ่งแล้ว ทำไมท่านถึงดูไม่ค่อยยินดียินร้ายที่ได้พบจินเรย์ เขาเป็นลูกที่ท่านไม่เคยเห็นหน้ามาตลอดไม่ใช่หรือ”

เดเมียนถามอย่างตรงไปตรงมา

“อะไรที่บ่งบอกว่าข้าไม่ยินดีในร้าย” จอมเทพถามกลับ รวากับจะยื้อเวลาตอบคำถามออกไปอีก

“ถ้าเป็นข้า ข้าจะหาเวลาอยู่กับลูกให้มากที่สุด จะถามไถ่เขาว่าตลอดยี่สิบปีที่ผ่านมาเขาใช้ชีวิตอย่างไรบ้าง เขาเติบโตมาอย่างไร และเขาโกรธข้ามากไหมที่ทิ้งเขาตั้งแต่ยังไม่คลอด”

เดเมียนปลดตัวเองจากตำแหน่งที่ปรึกษาคนสนิทไว้ชั่วคราว กลับมาพูดคุยในฐานะเพื่อนวัยเด็กของจอมเทพไฮเรสเพื่อถามความกระจ่าง

ฝ่ายจอมเทพเมื่อรับฟังจบก็หัวเราะออกมาเบาๆ “ข้าย่อมต้องอยากทำอย่างนั้นอยู่แล้ว แต่มันยังไม่ถึงเวลาเท่านั้นเอง”

เดเมียนรับรู้ได้ว่าประโยคสุดท้ายของจอมเทพแฝงไว้ด้วยนัยบางประการ เขาจึงกล่าวออกมาโดยไม่อ้อมค้อม “ท่านจะปิดบังข้าไปถึงเมื่อไหร่”

จอมเทพไฮเรสเอื้อมมือไปแตะบ่าที่ปรึกษาและสหายสนิทในคนเดียววัน “เรื่องนี้ไม่ได้ขึ้นอยู่กัข้า มันขึ้นอยู่กัลูกชายของข้าต่างหาก”

เดเมียนขมวดคิ้ว มองผู้ปกครองดินแดนแกรนด์ดอสอย่างไม่เข้าใจ แต่ไม่ว่าอย่างไรเขาก็มั่นใจได้อย่างหนึ่ง นั่นคือ...หากถึงเวลานั้น จอมเทพไฮเรสจะเปิดเผยทุกสิ่งอย่างให้เขาทราบเอง

“เจ้าได้พบกับเจ้าชายจिनเรย์แล้วหรือ” เดเมียนเอ่ยถามซีริล
 ผู้เป็นบุตรชาย ระหว่างที่เดินอยู่ด้วยกันในโถงทางเดินในปราสาทเกรเดียส พวกเขาบังเอิญมาเจอกันที่ทางแยกหนึ่ง ทั้งคู่กำลังมุ่งหน้าสู่ห้องประชุมใหญ่ซึ่งมีวาระการประชุมร่วมกับขุนนางอีกหลายฝ่ายเกี่ยวกับงานล่าสัตว์ที่จะจัดขึ้นเร็ววันนี้

“โคเรนอสแนะนำให้รู้จักแล้วครับ”

ซีริลไม่ได้เอ่ยยศ ‘เจ้าชาย’ ของโคเรนอส ด้วยว่าเขาได้ดำรงในตำแหน่งเสนาธิการ ซึ่งไม่ได้ด้อยกว่าตำแหน่งเจ้าชายของโคเรนอสเลย อีกทั้งถ้าเทียบพลังฝีมือแล้ว ซีริลอยู่เหนือกว่าโคเรนอสหลายขุม ดังนั้นเขาจึงไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องเรียกตำแหน่งนำหน้าของโคเรนอสแต่อย่างใด และไม่เคยมีใครในปราสาทเกรเดียสกล้าตำหนิเขาในเรื่องนี้ แม้แต่จอมเทพไฮเรสก็มิได้ใส่ใจ ซีริลจึงเอ่ยเรียกเจ้าชายแห่งแกรนดอสเพียงแต่ชื่อตัวเรื่อยมา

“เจ้าคิดเห็นเป็นอย่างไรว่าง” เดเมียนลองถามหยั่งเชิง เนื่องจากการฟังความคิดเห็นของบุตรชายจะมีทัศนคติต่อเจ้าชายคนใหม่เป็นไปในทิศทางไหน

จังหวะนั้นทั้งสองก็เดินมาถึงระเียบังทางเชื่อมระหว่างยอดปราสาทอีกหลังพอดี ซีริลจึงทอดมองทิวทัศน์นอกระเบียงสูงเหนือพื้นดินครู่หนึ่ง เขาแลเห็นลานฝึกธนูที่ยื่นออกไปในลักษณะเป็นชวง่อนผาอยู่ห่างออกไปไกล ซึ่งเคยเป็นสถานที่ฝึกยิงธนูของจินเรย์เมื่อหลายเพลาก่อน

“ยังถือว่าอ่อนหัด...ถ้าไม่นับพลังที่อาจจะซ่อนอยู่ในตัวเขา” เสนาธิการฝ่ายทหารตอบตามความนึกคิด

“เจ้าก็สัมผัสได้ถึงพลังสีดำในตัวของเจ้าชายจินเรย์หรือ” เดเมียนก้าวเท้าไปเบื้องหน้า แต่สายตากลับจับจ้องไปยังใบหน้าอันคมคายของบุตรชาย

“เป็นการเก็บซ่อนพลังที่แปลกมาก บางครั้งก็รู้สึกว่ามี บางครั้งก็จับสัมผัสไม่ได้ ข้าไม่เคยเห็นใครที่มีพลังสีดำแล้วเก็บกักด้วยวิธีแบบนี้มาก่อน”

“หรือเจ้าชายจินเรย์อาจจะยังไม่รู้ตัวว่ามีพลังสีดำในกาย คงเพราะไม่เคยรู้ว่าตัวเองมีสายเลือดของแกรนดอสกระมัง” เดเมียนออกความเห็น

“แต่น่าแปลก ยิ่งไม่รู้ก็ยิ่งเผยพลังออกมาได้ง่าย เพราะคงไม่รู้วิธีจัดการกับพลังที่ตัวเองมี แต่นี่...เหมือนมีบางสิ่งคอยกดพลังไม่ให้หลุดลอดออกมา” ซีริลหรีตาลงขณะพยายามวิเคราะห์

“ท่านจอมเทพก็ดูเหมือนไม่ได้ให้ความสนใจกับพลังของเจ้าชายจินเรย์มากนัก ข้าไม่เข้าใจจริงๆ” เดเมียนสายตีสระ พลังถอนหายใจเบาๆ

ซีริลเหลือบมองบิดาที่เดินอยู่ข้างกาย เขารู้มานานแล้วว่าบิดาของตนกับจอมเทพไฮเรสเป็นสหายกันตั้งแต่ยังเด็ก และทราบว่าทั้งสองท่านไม่เคยมีความลับใดต่อกัน จนกระทั่งหลังจากที่จอมเทพกลับจากการออกไปใช้ชีวิตในแดนชั้นไทน์

จวบจนทุกวันนี้ ความลับเรื่องทายาทของจอมเทพที่เป็นเลือดผสมกับชั้นไทน์จึงยังคงคลุมเครือ แม้ว่าได้มีบุตรของจอมเทพไฮเรสมายืนอยู่ต่อหน้า ก็ไม่ได้ทำให้หลายสิ่งหลายอย่างกระจ่างขึ้นแม้แต่น้อย กลับยิ่งเพิ่มปริศนายิ่งขึ้นไปอีกต่างหาก

“จันการล่าสัตว์ปีนี้ เรามาดูกันเถอะว่าเจ้าชายคนใหม่จะมีฝีมือมากแค่ไหน” ซีริลกล่าว

“เจ้าชายจินเรย์อาจจะเป็นพวกคมในฝัก” เดเมียนคาดเดา

“ว่าแต่...ท่านพ่อ ท่านคงได้พบคนที่มากับจินเรย์แล้วใช่ไหมครับ” ซีริลไม่สนใจประเด็นความสามารถของเจ้าชายคนใหม่มากนัก เขาจึงเปิดประเด็นใหม่ขึ้นมา ซึ่งเป็นเรื่องที่เขารู้สึกติดค้างบางอย่างในใจ

“คนไหนหรือ”

“คนที่มีผมยาว”

“อ้อ...คนนั่นเอง ทำไมหรือ” เดเมียนหันไปเลิควมของบุตรชาย

“ข้ารู้สึกว่าเขาไม่น่าจะใช้ชาวชั้นไทน์สามัญทั่วไป สังเกตจากบุคลิกท่าทาง แล้วก็พลังแฝงบางอย่าง” ซีริลกล่าวพร้อมกับประกายตาคม

กิริบทั้งที่ยังมองไปยังทางเดินเบื้องหน้า ซึ่งพวกเขาเดินเข้าสู่ยอดปราสาท
อีกฝั่งเรียบร้อยแล้ว

“ชาวชนไทน์หากไม่ได้เป็นชาวฟ้า ก็มีคนเบื้องล่างที่เป็นนักเวทชั้น
สูงมียู่มาก เขาอาจจะเป็นหนึ่งในนั้นก็ได้” เดเมียนวิเคราะห์ไปตาม
ข้อมูลเกี่ยวกับอาณาจักรชนไทน์ที่รู้มา

ซีริลไม่ได้เอ่ยอะไรต่อ แต่ในใจยังคงไม่อาจจะความเคลือบแคลง
ที่มีต่อชาร์ลันไปได้

3

อาวุธใหม่

“อาวุธชื่อ ‘ใหม่’ เหรอ”
“หมายถึงคุณลักษณะที่ไม่เก๋ต่างหาก!”

“วันนี้ลมไม่ค่อยแรงแฮะ ดีจัง”

จินเรย์พูดพลางขึ้นสายธนูเล็งไปยังเป้าที่อยู่ไกลออกไปในบริเวณ
ลานฝึกธนูซึ่งเขามาใช้อู่แทบทุกวัน จากนั้นก็ปล่อยลูกธนูออกไปสู่เป้า
หมายอย่างไม่มีพลาด

“พอรู้ว่าจะได้ไปล่าสัตว์ก็ขยันขึ้นมากินที่เลยนะ” คาสึขยับเข้าไป
พูดกับพรานหนุ่มใกล้ๆ

จินเรย์เหล่มองแกะป่าแวบหนึ่ง แล้วหันไปสนใจกับเป้าธนูต่อ “ก็

ฉันโตมากับการล่าสัตว์นี่ แกะป่าอย่างนายจะไปเข้าใจอะไร”

“เราก็ไม่อยากจะเข้าใจพวกพรานที่ชอบถลกหนังพวกฟองของเรา ไปขายนักรรอก ฮี!” คาลิยันจุมกใส่

“ทำซีเหี่ยวไปได้ ถึงไม่ถลกไปขาย ขนมันก็ต้องผลัดใหม่อยู่ วันยังค่ำ” จินเรย์บอกเสร็จก็ยิงลูกธนูออกไป รวากับไม่อยากจะต่อล้อต่อเถียงกับแกะป่าข้างกายอีก

คาลิเห็นดังนั้นก็แลบลิ้นให้พรานหนุ่มที่หนึ่ง ก่อนจะเดินไปสมทบกับเคลเนซึ่งยื่นเกาะขอบระเบียงหินของลานฝึกธนูเพื่อชมทิวทัศน์ของเมืองแกรนดอส ห่างจากจุดที่จินเรย์กำลังยิงเป้าซ้อมพอประมาณ ภาพในยามนี้ของตัวเมืองถูกแซมไปด้วยพุ่มยอดใบไม้สีเขียวสดสลับกับหลังคาอาคารบ้านเรือนอันเป็นปกติของช่วงฤดูใบไม้ร่วง

มีเพียงแต่ชาร์ลันซึ่งยังคงยืนกอดดอกอยู่เยื้องหลังของจินเรย์ที่มองการฝึกธนูเงียบๆ

จินเรย์ยิงธนูต่ออีกสักพักจนนึกอะไรขึ้นมาได้ จึงหยุดมือแล้วหมุนตัวไปถามกับชายผมยาว “ชาร์ลัน ตกลงว่าฉันมีพลังสีดำในตัวจริงๆ หรือเปล่า”

ตั้งแต่ออกจากแดนเหมนคราจนมาอยู่ที่แกรนดอสได้หลายต่อหลายวัน จินเรย์ยังไม่มีโอกาสถามถึงพลังสีดำอันเป็นสัญลักษณ์ของพลังเวทมนตร์แห่งชาวแกรนดอสกับชาร์ลันด้วยเหตุว่าลิ้มถามบ้างและโอกาสไม่เอื้ออำนวย แต่พอเวลานี้ซึ่งมีเพียงเขากับชาร์ลันในบริเวณนั้นเพียงสองคน จินเรย์จึงรีบได้ถามเมื่อนึกขึ้นได้

จินเรย์สงสัยว่า ตัวเองอาจจะมีพลังสีดำที่ว่ามันจริง สาเหตุมาจากเขาทำให้สัญญาณดักจับพลังสีดำดังขึ้นที่วิหารโอริส ต่อหน้าเจ้าชายอัลสแลน แต่ก็ยังไม่ค่อยแน่ใจว่าตนเองจะเป็นบุตรชายของจอมเทพไฮเรสจริง จินเรย์ยังไม่เคยรู้สึกเลยว่าตัวเขามีสายสัมพันธ์อย่างกับจอมเทพ

ทั้งที่น่าจะมีบ้างถ้าหากเป็นพ่อลูกกัน

ชาร์ลันยกมือปิดปอยผมที่ถูกลมพัดให้มาคลอเคลียบนใบหน้าออก เขาเหม่อมองไปยังสุดขอบแผ่นดินซึ่งเป็นจุดที่ผืนดินและผืนฟ้าจดเข้าหากัน ชายหนุ่มเสียบไปครู่หนึ่งก่อนตัดสินใจพูด

“ใช่...นายมีพลังสีดำอยู่ในกาย แต่นั่น...” ชายผมยาวหันมาจ้องตากับจินเรย์ แล้วกล่าวประโยคถัดมา “...มันไม่ใช่พลังของนาย”

“หะ...หา?” จินเรย์ทำสีหน้าข้องใจ

...เดี๋ยวนะชาร์ลัน อะไรคือฉันมีพลังจริงแต่มันไม่ใช่ของฉัน

ถ้ามันไม่ใช่พลังฉัน แล้วมันจะมาอยู่ในตัวฉันทำพระแสงอะไรละ!

“ไม่เข้าใจอะ ไม่เข้าใจมากๆ” จินเรย์ส่ายหน้าไปมา แทบจะจิกทั้งผมตัวเองอยู่รอมร่อ ถ้าไม่คิดว่าถือธนูที่เป็นสมบัติตกทอดของปู่ก็จะนะ

ชาร์ลันขยับปากเหมือนจะพูดอะไรต่อ ทว่ามีเสียงของใครบางคนชัดขึ้นเสียก่อน

“ซ่อมธนูอยู่หรือลูกพ่อ”

เมื่อจินเรย์กับชาร์ลันหันไปมอง พบว่าเจ้าของเสียงนั้นคือจอมเทพไฮเรสที่กำลังเดินเข้ามาหาพวกเขาด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

“หะ...ท่านพ่อ” จินเรย์เอ่ยทักออกไป แม้จะกระดากปากอยู่บ้างที่ต้องเรียกผู้ปกครองแห่งแกรนด์ดอสด้วยคำนั้น ในเมื่อตนเองยังไม่แน่ใจว่าเป็นบุตรของจอมเทพจริงหรือไม่ และยังไม่มีความพิสูจน์จริงจังก่อน นอกจากนกตัวนั้นบนเวทีในงานเทศกาลลอยโคมของแดนเหม่นครา

“ฝีมือไม่เลวนี่นา” จอมเทพเอ่ยหลังจากเหลียวหน้ามองทางเป้าไม้ที่จินเรย์ยิงลูกธนูไปปักเข้าใจกลางวงกลมสีแดงหลายดอก ครั้นแล้วก็หันกลับมา ปรายตาแลไปยังชาร์ลันครู่หนึ่ง ก่อนจะพูดกับจินเรย์ต่อ “พอจะมีเวลาไปกับพ่อซักครู่ไหม”

“ผมหรือครับ” จินเรย์ชี้นิ้วมาที่ตัวเอง

“พ่อจะพาไปยังที่ที่หนึ่ง”

จินเรย์เหลือบมองชาร์ลันเล็กน้อย จากนั้นก็ถามย่า “ตอนนี้เลยหรือครับ”

“ใช่...ตอนนี้เลย” ผู้นำแห่งแกรนด์คอสพิกหน้า

“คะ...ได้ครับ”

“งั้นตามพ่อมาทางนี้”

พูดจบ จอมเทพไฮเรสก็เดินนำจินเรย์ออกจากลานฝึกซ้อมธนูแห่งนั้น ในขณะที่จินเรย์ยังละล้าละลังเพราะถือธนูไว้อยู่

“ฝากฉันไว้ก่อนก็ได้” ชาร์ลันแบมือออกไปรอรับธนูจากจินเรย์

“ก็ได้ ขอบใจนะชาร์ลัน” จินเรย์วางธนูของตนบนฝ่ามือชายฉมวย ก่อนจะรีบจำอ้าวเดินตามจอมเทพไฮเรสไปติดๆ

ชาร์ลันมองตามหลังของจินเรย์จนอีกฝ่ายเดินเข้าไปยังตัวปราสาทเกรเดียสกับจอมเทพ จากนั้นชายฉมวยจึงหลุดตามองธนูในมือ เขาเลิกคิ้วขึ้นเมื่อเห็นว่าตัวธนูนั้นเริ่มมีคราบสีเทาคลุมไปทั่ว

“จินเรย์หายไปไหนแล้วละ” คาลีสละจากการชมวิวยิมระเบียง เดินคู่กับเคเลนเข้ามาถามชายฉมวย

“ไปกับจอมเทพ” ชาร์ลันตอบเสียงเรียบ

“เอ๋? ไปกับจอมเทพ” คาลีทวน ทำสีหน้าฉงนเล็กน้อย

“ไปที่ไหนหรือฮะ”

“ที่ไหนซักแห่ง...” ชาร์ลันบอก พลังเหลือบมองขึ้นไปยังยอดปราสาทเกรเดียสหลังหนึ่ง รวากับคาดการณ์บางอย่างเอาไว้ในใจ

จินเรย์เดินขึ้นบันไดเวียนตามหลังจอมเทพไฮเรสไม่กี่ชั้น เขามองผ่านช่องหน้าต่างที่มีอยู่เป็นระยะๆ แล้วเห็นว่าเริ่มอยู่สูงขึ้นไปทุกขณะ จนคาดเดาว่ายอดปราสาทที่กำลังเดินขึ้นไปนี้เป็นยอดปราสาทอันสูงสุด

ในบรรดายอดปราสาททั้งหลาย

ครั้นแล้วจินเรย์ก็แลเห็นประตูอยู่เบื้องหน้า จอมเทพเปิดมันเข้าไปข้างใน ชายหนุ่มก้าวตามไม่ห่าง พอร่างเขาพ้นช่องประตูได้ไม่นาน ประตูก็เคลื่อนปิดเข้าหากันด้วยตัวของมันเอง

จินเรย์สะดุ้งกับเสียงประตูไม้หนาปิดเข้าหากรอบวงกบเล็กน้อย ทันใดนั้นภายในห้องก็สว่างวาวด้วยแสงจากเพดานรูปโดม แต่นั่นไม่ใช่แสงของดวงอาทิตย์เนื่องจากเพดานปิดทึบ ไม่ใช่กระจก

จินเรย์เงยหน้ามองแล้วทำหน้างุนกับเพดานสีขาวทึบซึ่งเปล่งแสงได้เอง จอมเทพคงเห็นว่าชายหนุ่มต้องการคำอธิบายจึงพูดขึ้น

“เพดานนั้นทำจากวัสดุที่มีคุณสมบัติเรืองแสงบวกกับพลังเวทมนตร์บางอย่างนะ ดังนั้นพอมีคนเข้ามาในห้องนี้ เพดานนั้นก็จะสว่างทันที”

จินเรย์พยักหน้าหงึกหงัก “อ้อ อย่างนี้เองหรือครับ มหัศจรรย์ดีนะครับ”

จอมเทพได้ยินแล้วหัวเราะออกมาเบาๆ คล้ายจะเอ็นดู

หลังจากไขปริศนาเกี่ยวกับเพดานเรืองแสงได้ จินเรย์ก็เพิ่งให้ความสนใจกับห้องบนยอดหอคอยปราสาท พบว่าเป็นห้องรูปวงกลมที่ไม่มีหน้าต่าง ภายในห้องไม่มีอะไรเลยนอกจากเสาหินประดับติดกำแพง และพื้นกระเบื้องซึ่งมีลวดลายเป็นเส้นรอบวงสวยงาม โดยมีเส้นรัศมีตัดขวางอย่างเป็นศิลปะ จนไปบรรจบกันบริเวณจุดศูนย์กลางซึ่งเป็นวงกลมขนาดเล็ก รอบแขนโอบเข้าหากันพอดี

“นี่คือห้องอะไรหรือครับ”

“เดี๋ยวกูรู้”

จอมเทพยิ้มอย่างมีเลศนัย ก่อนจะเดินเอามือโพล่หลังไปหยุดยืนอยู่กลางพื้นรูปวงกลมที่เป็นจุดศูนย์กลางของห้อง

ทันใดนั้นจากห้องที่ว่างโล่งก็มีหลายสิ่งหลายอย่างปรากฏแก่สายตาของจินเรย์ จนเขาเบิกตาแทบถลน

“อาวุธพวกนี้โผล่มาจากไหนกันครับ!”

จินเรย์กวาดตามองรอบห้องซึ่งมีอาวุธอยู่ละลานตาไปหมด ทั้งดาบไขว้เขวบนผนัง หอกเสียบกับแท่นวาง ค้อนกับขวานบนชั้นติดกำแพง ยังไม่รวมอาวุธรูปร่างประหลาดที่จินเรย์ไม่สามารถบ่งบอกได้ว่ามีชื่อเรียกอะไรซึ่งอยู่ในตู้รับานพับ อีกทั้งยังมีหีบทั้งหลายที่ตั้งอยู่ข้างบรรดาตู้ชั้นวาง จินเรย์สันนิษฐานว่าคงเก็บอาวุธไว้ข้างโนเช่นกัน

“ที่นี่หรือยังว่านี่คือห้องอะไร” จอมเทพเฮเรสก้าวออกจากวงกลมนั้นแล้วหมุนตัวมามองทางจินเรย์

“ห้องเก็บอาวุธหรือครับ” จินเรย์ยังคงมองสรรพอาวุธอย่างไม่วางตา

“ก็ไม่เชิง เรียกว่า ‘ห้องเก็บสะสมอาวุธ’ จะเหมาะกว่า” ผู้นำแกรนด์ออสกล่าวขณะเดินไปหยิบมีดสั้นด้ามหนึ่งขึ้นมาพินิจมองราวกับไม่ได้ยลมันเสียนาน

จินเรย์สังเกตอกกับกีรียานั้นของจอมเทพจึงคาดเดาได้รางๆ “ท่านพอเป็นคนสะสมอาวุธพวกนี้หรือครับ”

จอมเทพเฮเรสพยักหน้ารับ “ใช่ อาวุธบางอย่างพอก็ไม่ได้ถนัดใช้มันสักเท่าไร แต่อาวุธส่วนใหญ่ในห้องนี้เป็นของขวัญที่คนอื่นให้มาทั้งนั้น ก็เลยต้องรักษาให้ดี คนให้จะได้ไม่เสียน้ำใจ”

จินเรย์ได้ฟังก็มึนคิ้ว

...แล้วท่านพอจะพาเรามาที่นี่ทำไมหว่า หรือแค่พามาอวดว่ามีอาวุธเก็บไว้เยอะ

แต่ท่านพอคงไม่ใช่คนขี้อวดหรือมั้ง

ชายหนุ่มลูบคางด้วยสีหน้าคาดเดาไปต่างๆ นานา จนจอมเทพ

โฮเรสหันมาเห็นจึงเอ่ยถามขึ้น

“สงสัยละสิว่าพ่อพามาห้องนี้ทำไม”

จินเรย์สะดุ้งเล็กน้อยที่ถูกอ่านความคิดได้ จึงยิ้มแหย่แก้เก้อ

จอมเทพพนหัวเราะแล้วจึงวางมีดสั้นในมือลงที่เดิม ก่อนจะขยับเดินไปอีกทางแล้วก้มลงเปิดหีบใบหนึ่งออก จากนั้นก็หยิบบางอย่างติดมือออกมาด้วย ไม่ลืมจะปิดฝาหีบให้เรียบร้อย

ผู้นำแห่งแกรนด์คอสเดินกลับมายืนใกล้จินเรย์ พลงยื่นบางอย่างให้

“รับไปสิ”

“อะไรเหรออครับ”

จินเรย์มองสิ่งที่อยู่บนฝ่ามือของจอมเทพด้วยความฉงน มันเป็นแท่งสีทองฉลุวดลาย ดูคล้ายเป็นด้ามมีดที่ยังไม่ได้ใส่ใบมีดเข้าไป

“อาวุธของเจ้า” จอมเทพกล่าวพร้อมรอยยิ้มอ่อนโยน

“อาวุธของผม?” ชายหนุ่มเลิกคิ้วสูง

...ด้ามมีดเนี่ยละ

ท่านพ่อจะให้ไปหาใบมีดมาใส่เอาเองหรือ แล้วของเดิมมันไม่มีใบมีดให้หรือพะ

เป็นของขวัญจากใครหรือเปล่าเนี่ย ถ้าเป็นของขวัญจริง...คนให้คงงมมาก

ให้มาแต่ด้ามแค่นี้!? หรือว่าด้ามนั้นทำจากทองคำล้วน แล้วบไม่พอจะซื้อใบมีดหว่า...

“ขอบคุณครับ” จินเรย์เอื้อมไปหยิบแท่งสีทองเพื่อพิสูจน์ดูว่าเป็นทองคำอย่างที่คิดหรือไม่

ปรากฏว่าเป็นด้ามไม้แกะสลักลายที่ชุบด้วยสีทองซึ่งทำได้ละเมียดจนดูเหมือนว่าเป็นทองเท่านั้น แต่เขาก็ตกใจจนว่ามันคืออะไรกันแน่

สุดท้ายเก็บความสงสัยไว้ไม่อยู่ จึงถามออกมา

“นี่คืออาวุธอะไรเหรอครับ”

ยังไม่ทันที่จอมเทพจะให้คำตอบ จัปพลัน ด้ามสีทองในมือของ จินเรย์ก็เกิดปรากฏการณ์บางอย่าง นั่นคือมีควันสีดำลอยออกมาจากปลายทั้งสองของด้ามนั้น

ควันสีดำหมุนวนแล้วรวมตัวกันหนาแน่น จนในที่สุดก็ก่อรูปร่างเป็นปีกนกโค้งสีดำขลับ โดยมีแท่งสีทองอยู่ช่วงตรงกลางของคันธนู และมีสายสีดำเส้นบางประกอบขึ้นเป็นสายธนู

จินเรย์อ้าปากค้างกับสิ่งที่เกิดขึ้น เมื่อตั้งสติได้ก็สะบัดหน้าไปถามจอมเทพทันที

“อ้อๆ มันกลายเป็นธนูได้ยังไงกันครับ!”

“แท่งสีทองนั้นเป็นแท่งวิเศษนะ มันสามารถกลายเป็นอาวุธอะไรก็ได้ตามความถนัดของผู้ใช้...ขอพ้อถือหน่อยสิ” จอมเทพยื่นมือไปรอรับธนู จินเรย์ก็มอบให้แต่โดยดี

เมื่อธนูสีดำไปอยู่กับจอมเทพ จัปพลันปีกนกทั้งสองข้างก็กลับกลายเป็นกลุ่มควัน แล้วแปรเปลี่ยนรูปร่างเป็นคมดาบเรียวยาว ซึ่งแท่งสีทองกลายเป็นด้ามดาบ

“...อย่างนี้เป็นต้น” ผู้นำแห่งแกรนด์ออสซัยบ์ยิ้มให้ชายหนุ่มขณะชูดาบในมือให้ดู

“ละ...สุดยอดเลยครับ!” จินเรย์ทำตาโตจนเกือบจะเท่าไข่ห่าน จอมเทพยื่นอาวุธวิเศษนั้นคืนให้จินเรย์ พอชายหนุ่มถือด้ามดาบของในมือก็แปรสภาพกลับเป็นธนูสีดำอีกครั้งอย่างน่าอัศจรรย์

“นี่เป็นอาวุธที่เยี่ยมไปเลยครับ...ว่าแต่มันจะคงสภาพเป็นธนูแบบนี้ตลอดเลยหรือเปล่าครับ แล้ว...ทำไมจู่ๆ จากด้ามสีทองธรรมดาๆ กลายเป็นอาวุธไปได้ล่ะครับ”

จอมเทพพนหัวเราะกับคำถามที่จินเรย์ส่งมาให้เขา ก่อนจะทยอยตอบทีละประเด็น “ใช่ว่าด้ามสีทองนั้นจะกลายเป็นอาวุธด้วยตัวมันเองหรอกระ แต่เป็นเพราะพลังสีดำในตัวเจ้าตอบรับกับพลังจากแท่งสีทองต่างหาก”

“อะ...ผมมีพลังสีดำในตัวจริงๆ สินะครับ!”

...สรุปว่าเรามีพลังเวทจริงๆ ใช่ไหมเนี่ย!

อะ เกือบลืม...ชาร์ลันก็เพิ่งบอกว่าเรามีเนี่ย...แถมยังพูดอีกว่านั่นไม่ใช่พลังเราอีก

แล้วมันพลังของใครล่ะ!

หรือชาร์ลันจะหมายถึงว่า นี่เป็นพลังของท่านพ่อ

...เออ น่าจะใช้มั้ง

แสดงว่าเขาเป็นลูกชายของจอมเทพไฮเรสจริงๆ สินะ...

“ทำไมทำหน้าอย่างกับว่าไม่รู้ว่าคุณตัวเองมีพลังมาก่อนอย่างนั้นล่ะ”

จอมเทพเล็กคิ้วมองชายหนุ่ม

“เอ่อ...กะ...ก็ทำนองนั้นครับ” จินเรย์ยิ้มแหย

จอมเทพไฮเรสไม่ได้ติดใจอะไร และกล่าวต่อ “ส่วนเรื่องที่ถามว่า มันจะคงสภาพเป็นธนูอย่างนี้ไหม เรื่องนี้ขึ้นอยู่กับเจ้านะ ถ้าจิตของเจ้านึกถึงอาวุธ มันก็จะกลายเป็นอาวุธให้ แต่ถ้าไม่ต้องการใช้งาน มันก็จะกลายเป็นแท่งสีทองตามเดิม เพื่อสะดวกต่อการพกพา”

จินเรย์ฟังดังนั้นก็ลองปิดตา แล้วนึกถึงอย่างอื่นที่ไม่เกี่ยวกับธนูหรืออาวุธ พอเปิดเปลือกตาขึ้นมองของที่อยู่ในมือ ก็พบแท่งสีทองตามเดิม ไม่มีปีกธนูงอกออกมาแต่อย่างใด

จินเรย์ร้องว้าวก่อนจะถามต่อ “แล้วผมต้องใช้ลูกธนูชนิดไหนกับธนูแบบนี้หรอครับ”

“ไม่จำเป็นต้องใช้ลูกธนูอะไรเลย แค่ใช้จิตสั่งการ ก็จะมีลูกธนูโผล่

ออกมายามที่เจ้าอยู่ในท่าขึ้นสายเตรียมยิง ลองทดสอบดูสิ” จอมเทพพยักพเอิด

เมื่อนั้นจินเรย์ก็หลับตานึกถึงธนูอีกครั้งเพื่อให้ปีกธนูสีดำปรากฏออกมา จากนั้นตั้งธนูขึ้น แล้ววางสายในท่าเตรียมยิง สิ่งที่ปรากฏออกมาคือลูกธนูสีดำซึ่งสัมผัสได้ถึงพลังเวทอันเต็มเปี่ยมชัดเจน

“สุดยอดเลย!” จินเรย์เก็บธนูให้กลายเป็นเพียงแท่งสีทอง ก่อนจะหันไปพูดกับจอมเทพด้วยสีหน้าตื่นตัน “ท่านพอให้สิ่งนี้กับผมจริงๆ เหรอครับ”

“ก็จริงนะสิ พ่อมอบให้เจ้า”

“ขอบคุณครับ...ขอบคุณมากๆ เลยครับ”

จินเรย์โค้งศีรษะปลกๆ อยู่หลายที พอเงยหน้าขึ้นมองจอมเทพซึ่งยิ้มอย่างอ่อนโยนให้เขา จินเรย์ก็รู้สึกทึ่งว่าพูดไม่ออกเสียด้วย และน้ำตาเริ่มขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว

...แบบนี้หรือเปล่าล่ะ ที่เขาเรียกว่าสายสัมพันธ์ของพ่อลูก...

“อาวุธใหม่!” คาลิเบิกตากว้างเล็กน้อย เมื่อได้ฟังจินเรย์เล่าว่าได้รับอาวุธใหม่จากจอมเทพไฮเรส หลังจากที่ชายหนุ่มออกจากด้านในปราสาท แล้วเดินกลับมาที่ลานฝึกธนู

“อืม ชื่นดีใจสุดๆ เลย” จินเรย์ยิ้มไม่หุบ ความตื่นตันยังคงมีอยู่เต็มหัวใจ

“อาวุธที่ว่าเป็นอะไรหรอฮะ” เคเลนถามเพราะเห็นจินเรย์เดินตัวเปล่ากลับมา ส่วนตัวเองก็ถือธนูคันเดิมของจินเรย์ไว้แทนชาร์ลัน

“นี่ไง” จินเรย์ชูแท่งสีทองให้คนทั้งสามดู

ชาร์ลันมองสิ่งของในมือพรานหนุ่มแล้วเลิกคิ้วเล็กน้อย ส่วนคาลิกับเคเลนต่างก็ทำสีหน้าแปลกใจเหมือนกัน

“อาวูอะไรนะ” คาลีเป็นฝ่ายเอ่ยก่อนใคร

“คอยดูละกัน” จินเรย์บอก ก่อนจะยื่นมือที่กำด้ามสีทองออกไป เบื้องหน้าขณะตั้งใจของตนให้มัน ไม่นานก็มีควันสีดำพวยพุ่งออกมาจากปลายด้ามสีทอง ก่อตัวเป็นปีกธนู พร้อมด้วยสายธนูเส้นบาง

“โอ้โฮ!” เคเลนอ้าปากกว้าง

“เจ้าทำแบบนี้ได้แล้วหรือ” คาลีทำหน้าประหลาดใจ

จินเรย์ได้ยื่นสิ่งที่เกาะปาพุดจึงหันขวับไปถามทันที “หมายความว่า นายพุดเหมือนรู้ว่าฉันมีพลังมาก่อนนั่นแหละ”

“เอ่อ...” คาลีอึ้ง แล้วเหลือบมองชาร์ลันราวกับจะขอความช่วยเหลือ

จินเรย์เห็นดังนั้นจึงพูดต่อ “อ้อ...ชาร์ลันเล่าให้นายฟังใช่ไหมละ”

“กะ...ก็ทำนองนั้นมั้ง” คาลีสบโอกาสจึงรีบเอ้ออตาม

ฝ่ายจินเรย์ก็ขยับไปหาชาร์ลันเพื่อจะได้คุยกันรู้เรื่องขึ้น เนื่องจากเวลานั้นเริ่มมีสายลมพัดแรงจนกลบเสียงสนทนาไปหมด

“ชาร์ลัน ที่นายบอกว่าพลังในตัวฉันตอนนี้ไม่ใช่ของฉัน นายคงหมายถึงเป็นของพ่อฉันใช่ไหม”

คนถูกถามยกมือปิดปอยผมที่ถูกลมพัดมาปรกหน้าออก เขามองจินเรย์ครู่หนึ่งแล้วจึงเอ่ยขึ้น “นายยอมรับแล้วหรือว่านายมีพ่อ”

จินเรย์นิ่งเงียบไปชั่วขณะ ฉับพลันปีกธนูสีดำก็จางหายไป เหลือเพียงแท่งสีทองในมือชายหนุ่มเท่านั้น เนื่องจากเขาละจิตออกจากอาวูธ จึงทำให้นูไม่คงรูปอีกต่อไป

“ตอนแรกฉันยังไม่ค่อยมั่นใจ แต่ตอนนี้ฉันเริ่มคิดแล้วว่า จอมเทพอาจเป็นพ่อจริงๆ ของฉัน”

ชาร์ลันได้ยินดังนั้นก็กระตุกยิ้มมุมปาก “บางที...นายอาจไม่ได้มีพ่อแค่คนเดียว”

“เห?” จินเรย์เอียงคอ

...ชาร์ลัน นายขอบพุดอะไรให้ฉันงงอยู่เรื่อยเลยนะ

คราวที่แล้วก็บอกว่าฉันมีพลังในตัว แต่นั่นไม่ใช่พลังของฉัน พอฉันไขปริศนาคำพูดของนายได้ นายก็พูดแปลกๆ ให้ฉันฟังอีกละ

นายจงใจแกล้งให้ฉันงงไหม หะ!

แล้วที่บอกว่าไม่ได้มีพ่อคนเดียว...มันหมายความว่าไงอะ จะบอกว่าฉันมีพ่อสองคนขึ้นไปหรอะ!

สรุปว่าแม่ฉันเป็นใครเนีย! ...เออจริงด้วย สืบถามเรื่องแม่ไปเลย

“แล้วแม่ฉันเป็นใครละ” จินเรย์กล่าวทันทีก่อนที่ตัวเองจะลืม

ชาร์ลันประสานสายตากับพรานหนุ่ม ก่อนเอ่ย “เรื่องแม่ของนาย...ฉันไม่รู้”

“อ้าว” จินเรย์ทำคอตก ไม่นานก็กระตือรือร้นขึ้นมาอีกเมื่อนึกถึงปู่ “แล้วปู่ฉันละ ปู่ฉันเป็นพ่อของท่านพ่อใช่ไหม!”

“ทำไมนายไม่ลองไปถามพ่อนายเองละ” ชาร์ลันใช้มือปิดปอยผมของตัวเองอีกรอบ

พอได้ยินคำกล่าวนั้น จินเรย์ก็ยกมือลูบคาง

...จะถามท่านพ่อดีไหมนะ

แต่ถ้าท่านพ่อกับปู่เคยทะเลาะจนตัดพ่อตัดลูกกันมาก่อนละ ไม่เท่ากับว่าเขาไปรื้อฟื้นปมความขัดแย้งนี้เหวอ ผลอๆ อาจโดนท่านพ่อสั่งลงโทษที่ทำให้นึกถึงเรื่องแย่ๆ ก็ได้

แบบนี้แล้วใครจะกล้าถามล่ะพะ

รออีกหน่อยก็แล้วกัน

“จินเรย์ เจ้าจะลองทดสอบบุญใหม่ไหม” คาลิเดินมาขัดจังหวะความคิดของพรานหนุ่ม

เมื่อคิดอะไรไม่ตก จินเรย์จึงใช้วิธีเหมือนที่ผ่านมา นั่นคือหยุดคิด

ปล่อยให้ยังคาใจอยู่อย่างนี้แหละ แล้วเอาเวลาไปทำอย่างอื่นดีกว่า

“เอาสิ ทดสอบก็ดีเหมือนกัน”

จินเรย์ตั้งใจให้ปีกธนูโผล่ออกมาอีกครั้ง ก่อนจะเดินไปยังจุดยิงเป้าธนู โดยมีเคเลนกับคาสีตามลุ่นอยู่ไม่ห่างว่าธนูใหม่ของเขาจะใช้งานได้ดีเพียงใด

ชายหนุ่มขึ้นสายธนูสีดำ จากนั้นก็มีลูกธนูสีดำปรากฏ เมื่อเล็งเป้าดีแล้ว จินเรย์ก็ปล่อยลูกธนูออกไป

เมื่อลูกธนูพุ่งไปสู่เป้ารับ มันไม่ได้ปักค้างเหมือนลูกธนูปกติ ทว่าทะลุเป้าไปจนเกิดเป็นรูโหว่ ในขณะที่ลูกธนูยังเคลื่อนไปในอากาศโดยไม่มีทีท่าว่าจะโค้งตก รวากับว่าหากไม่เจอเป้าหมาย มันก็จะไม่หยุด

จินเรย์กลืนน้ำลายอย่างเผื่อนคอทันทีที่ลูกธนูเลยออกเขตระเบียบ “ช่วยละ ถ้ามันพุ่งไปถึงบ้านเรือนที่อยู่เชิงเขาจะทำไงดีเนี่ย!”

ฉับพลันก็มีเงาดำบางอย่างทะยานไปยังลูกธนูของจินเรย์ ต่อมาก็เห็นชัดว่านั่นเป็นร่างของซีริลซึ่งกำลังกระพือปีกสีดำบินเหนือ่านฟ้าไปดักเส้นทางของลูกธนู พริบตาต่อมาเขาก็ตัวตวบพันลูกธนูของจินเรย์จนขาดสองท่อน กลายเป็นกลุ่มควันสีดำฟุ้งกระจายและหายไป在空中

จินเรย์ถอนหายใจโล่งอก แต่ไม่นานก็เริ่มวิตกอีกครั้งเมื่อเห็นซีริลกำลังบินเข้ามายังลานฝึกธนูด้วยสีหน้าโกรธเคือง

“ดูเขาไม่พอใจนะ” เหมือนกำลังจ้องใจกล่าวร้ายให้สถานการณ์ดูแย่ลง

“รู้แล้วน่า” จินเรย์เหล่มองแกะป่า

..จะย่ำหาพระแสงอะไร หะ! แค่นี้ก็เครียดจะตายอยู่แล้ว!

“ค่อยยังชั่วนะ สะ ถ้าคุณซีริลไม่ไปขวางไว้คงแย่เลย” เคเลนอยากจะทำอย่างซีริลเช่นกัน แต่ติดที่ว่าเขาไม่สามารถใช้ปีกสีขาวได้ในตอนนี้ ไม่เช่นนั้นความลับที่เพียรปกปิดว่าเป็นชาวฟ้าคงได้เผยให้คนรู้กันไปทั่ว

“ลูกธนูเมื่อคู่นี้เป็นฝีมือของเจ้าละสิ” ซีรลหุบปีก เดินมาพูดต่อหน้าจินเรย์ ระหว่างนั้นเขาก็เหลือบมองธนูสีดำในมือชายหนุ่ม

“ชะ...ใช่ ผมขอโทษ...ผมไม่ได้ตั้งใจ” จินเรย์ทำคอหด แล้วรีบเปลี่ยนให้ธนูกลายเป็นเพียงแท่งสืทอง

“ดูเหมือนว่าเจ้ายังควบคุมพลังไม่ได้ แต่นี่ไม่ใช่เหตุผลที่จะทำให้เจ้าพินผิดในความประมาท” ซีรลจ้องจินเรย์ด้วยสายตาตุ๋น

“อะ...ผมขอโทษอีกครั้งครับ” พรานหนุ่มก้มหน้างุด

...เข้าใจแล้วว่าโคเรารู้สึกยังไงตอนคุยกับซีรล

ที่จะดูไปไหนเนี่ย คุยกันดีๆ ก็ได้ไหม ฮือ...

“อย่าให้เลือดชั้นไทน์ในตัวเจ้าทำให้แกรนดอสต้องเสื่อมเสีย” คราวนี้ซีรลไม่ได้มองแค่จินเรย์ แต่เขายังกวาดตามองทุกคนในที่นั้นราวกับจงใจตำหนิโดยรวม

“เจ้าก็อย่าเพิ่งตัดสินคนอื่นทั้งที่เจอแค่ไม่กี่ครั้ง” ชาร์ลันกล่าว เขายืนเงยบรอตุสถานการณ์มานานพอแล้ว และเมื่อถูกพาดพิงถึงชาติกำเนิด เขาจึงไม่อยู่นิ่งเฉยอีกต่อไป

ซีรลเปลี่ยนเป้าหมายทันที เขาตวัดนัยน์ตาสีแดงไปจ้องชายผมยาว

“แล้วข้าจะรอดู”

จากนั้นเสนานิการฝ่ายทหารก็ก้าวฉับๆ ออกจากสนามฝึกธนูไป จินเรย์ถอนหายใจเอือกใหญ่ “พู่...คนอะไร คุชิบเป้ง”

“เคลเน เจ้าคงกลัวหมอนั้นเหมือนกันใช่ไหม” คาลีสั่งเกดสีหน้าของเด็กหนุ่มที่ทำเหมือนเป็นฝ่ายถูกดูเสียเอง

“ซีรลทำให้ผมนึกถึงพี่ชายนะอะ พี่ชายผมดูพวๆ กับเขาเลยอะ”

ฝ่ายชาร์ลันก็เบือนหน้าไปคุยกับจินเรย์ “นายอย่าเพิ่งใช้ธนูนี้จะดีกว่า”

“ฉันก็ว่านั่นแหละ ใครจะไปรู้ว่าอันตรายขนาดนี้ คงใช้ธนูที่ปูให้เหมือนเดิม ส่วนธนูนี้ก็เก็บไว้ก่อนละกัน” จินเรย์พูดพลางสอดแท่งสีทองไว้ในเสื้อของตน

...สรุปว่าเราควรดีใจหรือเสียใจแน่หนาว่า ได้สุดยอดไอเท็มมาทั้งที่
แต่ยังใช้ไม่ได้ซะอย่างนั้น

ชีวิตนี้จะมีอะไรดีกับเขามั่งไหมเนี่ย ฮะ!

4

ทุกทางออก...มีปัญหา (?)

“มันควรจะเป็น ‘ทุกปัญหามีทางออก’ ไม่ใช่เหรอ!”

“เจ้าชายอัศลาน มานั่งคุยกันก่อนสิ” โกเคอร์ สมาชิกสภา
เทวะร่างท้วมผู้มีปลายหนวดชี้ขึ้นเอ่ยทักเจ้าชายหนุ่ม เมื่อเห็นเขากำลัง
เดินผ่านทางเดินตัดสวนกลางอาคารสำนักราชเทวะ

เวลานี้โกเคอร์กำลังนั่งดื่มชายามบ่ายชมความงามของเหล่าใบไม้
เปลี่ยนสีที่ศาลาในสวนกับบาร์อัน...สมาชิกสภาเทวะซึ่งมีเอกลักษณ์เด่น
คือผูกเปียให้เคราของตน

แม้ว่าอาคารสำนักราชเทวะนี้จะอยู่ใกล้กับปราสาทลอยฟ้าซึ่งเป็น
อาณาเขตของสรวงสวรรค์ ทว่าพืชพรรณที่ปลูกไว้ที่นี่ก็ผลัดเปลี่ยนไปตาม

ฤดูกาลปกติ

อัลลันเห็นว่าผู้หลักผู้ใหญ่เป็นฝ่ายเชื่อเชิญจึงไม่ยากปฏิเสธ เขาก็เลยต้องเบี่ยงเดินออกนอกทางเชื่อมเพื่อมุ่งสู่ศาลาสีขาวกลางสวนแทน

“เชิญนั่งสิเจ้าชาย” บาร์ฮันลูปบนหวดที่เป็นเปียของตนขณะผายมืออีกข้างไปยังเก้าอี้ตัวที่ว่างอยู่

“รีบขงซาให้เจ้าชายเร็วเข้า” สมาชิกสภา ร่างท้วมสั่งซ้ำรับใช้หนุ่มผู้หนึ่งซึ่งยืนกุมมือกัมหน้าคอยรับคำสั่งจากสมาชิกสภาทเวทั้งสองเงียบๆ ตรงมุมเสาของศาลา ในขณะที่ซ้ำรับใช้อีกหนึ่งนายกำลังเลื่อนเก้าอี้ให้เจ้าชาย

“ไม่ต้องหรอก” อัลลันหันไปกล่าวกับซ้ำรับใช้ที่กำลังจะยกกา น้ำชารินใส่ถ้วย ผู้ถูกสั่งจึงชะงักมือแล้วเปลี่ยนมากุมมือและกัมศีระะเป็นเชิงรับทราบ โดยมีซ้ำรับใช้อีกหนึ่งนายเดินกลับมายืนด้านข้างเนื่องจากทำหน้าที่เลื่อนเก้าอี้เสร็จเรียบร้อยแล้ว

“ไม่รับน้ำชาซักหน่อยหรือเจ้าชาย” บาร์ฮันเล็กคิ้วมองผู้มีอาวุโสน้อยกว่า

“หรือท่านจะรับของหวานแทน” โกเคอร์กำลังจะหันไปสั่งซ้ำรับใช้อีกรอบ แต่อัลลันก็ขัดขึ้นอีก

“ไม่เป็นไรครับ ข้าจัดการเองได้” อัลลันยิ้มบางให้แก่สมาชิกสภาทเวทั้งสอง ก่อนจะดึงเส้นผมของตนออกมาหนึ่งเส้น เขาโยนมันไปด้านข้างพร้อมกับรอยเวทบางอย่างโดยไม่ออกเสียง

ทันใดนั้นเส้นผมสีทองของอัลลันก็แปรเปลี่ยนเป็นชายหนุ่มผู้หนึ่งอยู่ในเครื่องแต่งกายขององค์กรฯ ไม่มีผิวดุเหี้ยม ชายผู้นั้นนั่งชันเข่า นำมือทาบบริเวณหน้าอก กัมศีระะลงราวกับจะทำความเคารพผู้เป็นนาย

“ช่วยขงซาให้ข้าที” อัลลันออกคำสั่งร่างรูปซิลของตน

ร่างรูปซิลพยักหน้าแล้วลุกขึ้นยืน จากนั้นก็ปฏิบัติตามสิ่งที่ได้รับ

มอบหมายทันที

“ทำไมท่านถึงสั่งให้รูนโซลทำหน้าที่จะเป็นข้ารับใช้ล่ะ” โกเคอร์เอ่ยถาม พลังกลอกตามองเจ้าชายหนุ่มสลับกับรูนโซลของเขา บาร์ฮันก็มีสีหน้าแปลกใจเช่นกัน

“ปกติข้าจะส่งองค์กรข้ามาให้จนชินนะครับ แต่พอพวกเขาไม่อยู่ก็เกรงว่าถ้าให้คนอื่นชงอาจได้รสชาติไม่ถูกปาก” อัสนตอบ เวลาเดียวกันก็ขยับมือไปจับถ้วยน้ำชามาจากร่างรูนโซลของตนเอง

สมาชิกสภาทเวทั้งสองต่างพยักหน้าเข้าใจ

“แสดงว่าตอนนี้องค์กรทั้งสองของท่านเดินทางไปยังแกรนด์อสแล้วใช่ไหม” บาร์ฮันถามขณะยกนิ้วลูบเคราผูกเปียอย่างชินมือน

“ครับ เพิ่งออกเดินทางกันได้ไม่นาน” เจ้าชายบอกพลังยกขาขึ้น
จิบ

“ก็ได้แต่หวังว่าพวกเขาจะทำสำเร็จ” บาร์ฮันเปรย

“ต้องสำเร็จสิ สองคนนั้นมีฝีมือเป็นอันดับหนึ่งในชั้นไทน์ไม่ใช่หรื”
โกเคอร์กล่าวอย่างมั่นใจ

อัสนเพียงแต่ยิ้มรับเท่านั้น

“ว่าแต่ เมื่อไหร่จะคุยกันถึงไหนแล้วนะ” สมาชิกสภา ร่างท่วมหันไปพูดกับบาร์ฮัน

“เรื่องราวที่ราชินีองค์ใหม่ไงล่ะ” สมาชิกสภา ผู้มีหนวดผูกเปียตอบพลังใช้ส้อมจิ้มขนมหวานบนจานเข้าปาก

“ทำไมเหวอครับ” เจ้าชายมองสมาชิกสภาทเวทั้งสองสลับกันด้วยสายตาเป็นคำถาม

แดนชั้นไทน์มีธรรมเนียมอยู่ว่า หากราชินีองค์ปัจจุบันไม่สามารถดำรงตำแหน่งได้ด้วยเหตุใดก็ตาม จะต้องรับสืบทอดราชินีองค์ใหม่ขึ้นแทนให้เร็วที่สุด ดังนั้นเมื่อราชินีซีเมลสิ้นพระชนม์ ทางสมาชิกสภาทเวทั้งเก้า

ก็ได้หารือกันถึงการคัดเลือกราชินีองค์ใหม่ทันที และไม่นาน ตำแหน่งนี้ก็
ไปตกที่บุตรสาวของขุนนางชั้นสูงนางหนึ่ง

“ก็ไม่มีอะไรหรอกเจ้าชาย เราแค่คุยกันว่าอีกไม่กี่เดือนทางชันไทน์
ก็จะได้สถาปนาราชินีองค์ใหม่เท่านั้นเอง” บาร์ฮันเป็นผู้ตอบ

อัลลานพยักหน้าเป็นการรับรู้ เขาทราบถึงธรรมเนียมนี้ดี ดังนั้น
ย่อมต้องเตรียมรับความเปลี่ยนแปลงนี้ตั้งแต่แรก จึงไม่แปลกที่เขาจะดู
เฉยชาเมื่อกล่าวถึงสตรีซึ่งจะมาเป็นภรรยาคนต่อไปของบิดาตน

และถึงแม้ชันไทน์จะได้ราชินีองค์ใหม่ แต่จะไม่มีผู้ใดมาแทนที่
มารดาในใจเขาได้

“ปานนี้ว่าที่ราชินีคงกำลังเตรียมตัวอย่างชะมัดเข้มข้นที่สำนัก
ราชนารี” โกเคอร์พูดจบก็หัวเราะในลำคอจนเหนียงใต้คางกระเพื่อม
ปลายหมวดที่ขี้อยู่แล้วก็ชี้ขึ้นไปอีก

สำนักราชนารีเป็นสถานที่สำหรับฝึกมารยาทของสตรีชั้นสูง อยู่ใน
อาคารยอดแหลมลอยฟ้าซึ่งแยกตัวต่างหากออกจากปราสาทใหญ่ โดย
บุตรสาวของบรรดาขุนนางชาวฟ้าจะถูกส่งมาเรียนความเป็นกุลสตรีกัน
แทบทุกคน

นอกจากนี้ยังเป็นสถานที่สำหรับการเตรียมตัวขึ้นสู่ตำแหน่งราชินี
ตามกฎหมายแต่ยืรบาลอีกด้วย นั่นคือผู้เป็นที่ราชินีแห่งชันไทน์จะต้อง
มาฝึกปฏิบัติตน ณ สำนักราชนารีเป็นเวลาแปดเดือน ในระหว่างนี้จะต้อง
ไม่ออกไปจากเขตของสำนักราชนารี ส่วนพิธีสถาปนาราชินีก็จะจัดขึ้น
หลังจากพ้นแปดเดือนไปแล้ว

“นี่ก็เหลืออีกไม่กี่เดือน อีกหน่อยท่านเยอร์คินคงเรียกหารือกันเรื่อง
งานสถาปนาราชินี” บาร์ฮันหมายถึงท่านหัวหน้าสภาทะเล

“ฉะนั้นเราควรจัดการเรื่องเจ้าชายอัลคินให้จบๆ ไปซะ” โกเคอร์
เปลี่ยนสีหน้าเป็นบึ้งตึงทันที

อัสลานเหลือบมองสมาชิกสภาฯ ร่างท้วมโดยไม่กล่าวอะไร เขาใช้ช้อนคนชานในถ้วยอย่างเบามือ ไม่อาจรู้ได้ว่าเจ้าชายหนุ่มกำลังคิดอะไรอยู่

“แล้วเจ้าชายล่ะ ไม่คิดจะมีบ้างหรือ” บาร์อันลูปเคราเปื้อยขณะเอ่ยอัสลานซึ่งกำลังหันไปสั่งรูนโซลด์กักของหวานใส่ถ้วยเล็กมาให้ตนเล็กคิ้ว มองคนถาม “มีอะไรหรือครับ”

“มีคู่ครองไงล่ะ” บาร์อันขยายความ

ฉับพลัน โกเคอร์ก็หัวเราะขึ้นมาจนเหินยงคอกระเพื่อมอีกรอบ

“เจ้าชายหมายตาลูกสาวขุนนางคนไหนไว้บ้างหรือยังล่ะ เอ... ความจริงเราน่าจะถามเรื่องนี้ตอนเจ้าชายอายุสักร้อยปีนะเนี่ย ตอนนั้นเจ้าชายคงจะอายุหน่อยไปหน่อยที่จะคิดเรื่องนี้ แต่ไม่เป็นไร คิดไว้ก่อนก็ไม่เสียหาย ฮ่าๆๆ”

“ข้ายังไม่...”

พลั้ง!

อัสลานยังไม่ทันกล่าวจบประโยค รูนโซลของเขาซึ่งกำลังยกจานขนมมาบริการก็วูบหายไป ส่งผลให้จานใบนั้นร่วงลงกระทบขอบโต๊ะแล้วกระดอนตกสู่พื้นศาลาจนแตกกระจาย

เจ้าชายกับบาร์อันพากันขมวดคิ้วมองตำแหน่งที่เคยมีรูนโซลยืนอยู่ ส่วนโกเคอร์สะดุ้งจนกระเด็นขึ้นยืน พอเห็นว่าแค่จานแตกก็ยอว่าร่างท้วมของตนนั่งลงตามเดิม

สักพักรูนโซลร่างเดิมก็ปรากฏกายขึ้นอีก พอเห็นว่าจานตกแตก รูนโซลร่างนั้นก็รีบนั่งลงเก็บกวาด

“เกิดอะไรขึ้นกับรูนโซลของเจ้าชายหรือ” สมาชิกสภาฯ ร่างท้วมยื่นหน้าไปถามชายหนุ่ม

อัสลานนิ่งไปครู่หนึ่งแล้วส่ายศีรษะ “ข้าก็ไม่รู้เหมือนกัน...ไม่เคย

เป็นแบบนี้มาก่อน”

“คงไม่เกี่ยวกับว่าพลังเวทของท่านมีปัญหาอะไรอย่างนี้ใช่ไหม”

บาร์ธันถามคล้ายจะกังวลแทนเจ้าตัว

“ไม่ครับ ร่างรูปซิลไม่เคยสูญหายขณะปฏิบัติหน้าที่ จะหายไปก็ต่อเมื่อเจ้านายสั่ง หรือไม่ก็เจ้านายเสียชีวิตเท่านั้นครับ” อัสนันอธิบาย

เนื่องจากเหล่าสมาชิกสภาทเวะเป็นผู้มีบริวารคอยรับใช้อยู่รอบกาย พวกเขาจึงไม่ต้องพึ่งพาการสร้างรูปซิลเลยไม่ค่อยคุ้นเคยกับเวทรูปซิลมากนัก

“ถ้าอย่างนั้นเกิดจากสาเหตุอะไรล่ะ” โกเคอร์ถามบ้าง

นั่นเป็นคำถามที่อัสนันก็ยังไม่ทราบคำตอบเหมือนกัน เขาหลุมองรูปซิลของตนซึ่งกำลังเก็บเศษจานบนพื้น แล้วขมวดคิ้วอย่างใช้ความคิด

...ผิดปกติ

ร่างรูปซิลกำลังมีบางอย่างผิดปกติ...

มังกรฟ้าเพิ่งเดินมาถึงยอดเขาซึ่งเป็นที่ตั้งของศิลาหยางหลง
วันนี้เป็นวันที่เขาต้องมาตรวจตราศิลาตามปกติ เขายืนเอามือไพล่หลังมองบรรดาใบไม้แห่งกรอบบนฐานปูนรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าของศิลาหยางหลง คาดว่าคงเป็นใบไม้ที่หลุดร่วงแล้วถูกลมพัดปลิวให้มาตกลงบริเวณนั้น

สิ่งซึ่งทำให้ขุนพลแห่งทิศเหนือขมวดคิ้วก็คือ เหล่าใบไม้ห้าแฉกสีส้มแดงบนพื้นหญ้าถัดจากขอบฐานศิลาไม่ได้แห่งกรอบเหมือนที่อยูบนฐานปูน

มังกรฟ้าบัดปลายหางเปียให้ฝนไหล ก่อนจะก้าวไปหยิบใบไม้แห่งใบหนึ่งบนฐานศิลาขึ้นมาพินิจดู จากนั้นก็เหลือบมองดูแท่งศิลาหยางหลงอันสูงตระหง่าน

นับพลันเขาก็เหลือบมองบางอย่างด้านหลังด้วยหางตา พร้อมกับกล่าวขึ้น

“มังกรเพลิง วันนี้ข้าไม่มีอารมณ์จะเล่นกับเจ้า”

คนถูกทักซึ่งกำลังเงือกงไม่ยอมเข้าใกล้ชายตาฟ้าเพื่อหวังจะชวนปะทะอย่างทุกครั้งชะงักมือ และทำหน้าเซ็งที่โดนขัดจังหวะอย่างรู้ทัน

“ซี...” มังกรเพลิงโยนกิ่งไม้ทิ้งลงพื้น

“คอยตามแกลิงข้าเกือบทุกครั้งแบบนี้ ไม่เบื่อบ้างหรือไง” มังกรฟ้าหันหลังกลับไปถามขุนพลประจำทิศได้ด้วยน้ำเสียงเอือมระอา

“ถ้าเบื่อแล้วจะทำเหวอ” ชายตาแดงบอกยกไหล่ พลงยกมือเสยผมหน้าม้าของตัวเอง

“เจ้าเป็นเด็กไม่รู้จักโตหรือไง”

“อ้อ ไซซี ข้ามันไม่ใช่เจ้าเด็กพรานน้อยของเจ้านี่ ทำอะไรถึงไม่ถูกใจไปหมด” มังกรเพลิงกอดอก บ่นปาก เปื้อนหน้าไปอีกทาง

ชายตาฟ้าเห็นดั่งนั้นก็ยิ้มขัน แล้วจึงเดินเข้าไปใกล้คนที่กำลังทำหน้าเหมือนเด็กถูกขัดใจ จากนั้นก็เอื้อมมือไปหยิกแก้มฝายนั้นโดยแรงราวกับจะแกล้ง

“เจ้าน่ะ ทำตัวเป็นเด็กยิ่งกว่าพรานน้อยเสียอีก”

“เจ็บนะ!” มังกรเพลิงปิดมือของมังกรฟ้า แล้วใช้มือลูบแก้มที่เพิ่งถูกทำมิดีมิร้ายจนกลายเป็นสีแดงเรื่อ

มังกรฟ้าถอนหายใจเบาๆ ก่อนเอ่ย “เลิกชวนทะเลาะได้แล้วน่า ข้ามีอะไรจะให้ดู”

“อะไร” ชายตาแดงเลิกคิ้ว

มังกรฟ้ายื่นใบไม้แห้งในมือให้อีกฝายแทนคำบอก

“ใบไม้แห้ง?” ขุนพลแห่งทิศได้หยิบใบไม้แห้งจากมือของชายผู้ทำผมเปียมาดู

“ดูดีๆ สิว่ามันแห้งเพราะอะไร”

มังกรเพลิงสบตากับมังกรฟ้าครู่หนึ่ง ก่อนจะหลุมมองไปไม่นานอีกครั้ง ไม่นานเขาก็มีน้ำคิ้ว “โดนดูดพลังวิญญาณธรรมชาติ?”

นครเหวินจึงมีความเชื่อมาช้านานเกี่ยวกับสรรพชีวิตทั้งหลายว่า ย่อมมีพลังวิญญาณธรรมชาติแฝงอยู่ และพลังนั้นถูกเสริมสร้างให้แข็งแกร่งด้วยศิลาหยางหลง

ไปไม่ร่วงปลิวจากกิ่งคือการหลุดออกจากการเชื่อมต่อกับพลังวิญญาณธรรมชาติ จึงทำให้ไปไม่เริ่มแห้งเหี่ยว ครั้นเมื่อพลังวิญญาณธรรมชาติหมดลง ไปไม่นานก็จะสลายสู่ผืนดิน

ทว่าการที่ไปไม่บนฐานศิลาหยางหลงเหี่ยวแห้งก่อนถึงเวลาอันควรนั้นหมายความว่าพลังวิญญาณธรรมชาติถูกดูดออกไปอย่างรวดเร็ว มิใช่การสลายตามครรลอง

มังกรเพลิงจะสายตาจากไปไม่ในมือแล้วกวาดมองบนฐานศิลาซึ่งเต็มไปด้วยไปไม่แห้งกรอบ ในขณะที่เหล่าไปไม่บนพื้นหญ้ายังคงเป็นสีส้มแดงราวกับเพิ่งหล่นจากกิ่งได้ไม่นาน

“เจ้าคิดว่าศิลาหยางหลงดูดกลืนพลังจากไปไม่พวกนี้ขึ้นหรือ” ชายน้อยตาแดงขยับเข้าไปใกล้ศิลา ทว่ายังคงยืนอยู่บนพื้นหญ้า ไม่ได้เหยียบขึ้นไปบนฐานปูนแต่อย่างใด

มังกรฟ้าหมุนกายไปจ้องแท่นศิลาอีกครั้ง

“ข้าว่าถึงเวลาที่พวกเราทั้งสี่จะต้องทำการตรวจสอบร่วมกันแล้วละ”

“ตอนนี้เลยหรือ” มังกรเพลิงเหลียวไปถามด้วยความประหลาดใจ

“ใช่”

เมื่อได้รับคำตอบ ชายตาแดงยังคงยืนคิดอะไรอยู่ที่เดิม มังกรฟ้า

จึงพูดขึ้นอีก

“ยืนเฉยอยู่ทำไม รีบไปตามมังกรปฐพีกับมังกรวารีมาทีนี้สิ”

คนถูกสั่งทำหน้าง “ทำไมข้าต้องไปตามสองคนนั้นด้วย”

“เพราะข้าบอกให้เจ้าไปไงล่ะ”

คำตอบของมังกรฟ้า ทำเอามังกรเพลิงอัปปากพะงาบ เกียะไม่ออก

“ยังไม่รีบไปอีก” มังกรฟ้าทำเสียงเหมือนเร้ง

“เออ!” มังกรเพลิงกระแทกเท้าเดินตึงตังจากไป

มังกรฟ้าเพียงแต่ขยับยืมบางเมื่อมองตามหลังชายตาแดง จากนั้นก็เบือนหน้ากลับไปมองแท่งศิลาหยางหลงด้วยสีหน้าเป็นกังวล

ผ่านไปไม่นาน มังกรเพลิงก็กลับมายังแท่นศิลาหยางหลง
พร้อมกับมังกรปฐพีกับมังกรวารี มังกรฟ้าจึงบอกเล่าสิ่งที่เกิดขึ้นให้ทั้งสองฟัง

“แปลกมาก เหตุใดศิลาหยางหลงถึงได้ดูดพลังงานจิตวิญญาณจากไปล่ะ” มังกรปฐพีกล่าวพลางเหลือบมองเหล่าใบไม้แห้งบนฐานปูนของแท่นศิลา

“แะจิงเลยน้ำ~ จันเราจะทำไงกันดีล่ะ” มังกรวารีเดินวนรอบฐานศิลาราวกับจะวิเคราะห้

“ข้าถึงอยากให้พวกเราใช้พลังตรวจสอบพร้อมๆ กันไงล่ะ” มังกรฟ้าเอ่ย พร้อมกับมองสบตาขุนพลมังกรสามคนที่เหลือ

“จะทำอะไรก็รีบทำเหอะ จะได้ไม่เสียเวลา” มังกรเพลิงพูด แล้วเดินฉับๆ ไปหยุดตรงหน้าฐานศิลาด้านหนึ่งเพื่อประจำตำแหน่งรอ

เมื่อนั้นขุนพลมังกรอีกสามจึงเดินไปยืนใกล้ฐานศิลาหยางหลงด้านที่เหลือจนครบทั้งสี่ด้าน

“เริ่มได้” มังกรฟ้าส่งสัญญาณ

ครั้นแล้วบุคคลทั้งสี่ก็หลับตาลง ยื่นแขนออกไปด้านหน้าในลักษณะหงายฝ่ามือ จากนั้นก็มีกระแสพลังคล้ายเป็นควันสีขาวไหลออกจากฝ่ามือของพวกเขาเข้าไปโอบล้อมศิลาหยางหลงทั้งแท่ง จนดูเหมือนเป็นหมอกควันสีขาวบางลอยปกคลุมเป็นเปลือกของแท่งศิลาคืออีกชั้นหนึ่ง

ไม่นานควันสีขาวเหล่านั้นก็เปลี่ยนเป็นสีฟ้า แดง น้ำตาล และเขียวตามลำดับ ก่อนจะแปรเป็นสีขาวดังเดิม สุดท้ายไอควันสีขาวก็ไหลออกจากแท่งศิลากลับสู่ฝ่ามือของขุนพลมังกรทั้งสี่อีกครั้ง ไม่มีสิ่งใดมาปกคลุมแท่งศิลาหยางหลงอีก

ทุกคนเปิดเปลือกตาขึ้น เป็นความหมายว่าการตรวจสอบเสร็จสิ้นลงแล้ว

“ศิลาหยางหลงกำลังอ่อนพลังลง” มังกรปฐพีเปรย

“เป็นไปได้ใช่อ่า~” มังกรวารียกมือสองข้างกุมศีรษะของตน

มังกรเพลิงเพียงแต่กอดอก แล้วเหลือบมองมังกรฟ้าซึ่งยังคงยืนนิ่งทว่าสีหน้าเต็มไปด้วยความกังวลไม่น้อยไปกว่าคนอื่น

“อาจจะเพราะเพิ่งผ่านเทศกาลลอยโคมมาก็ได้นะ ศิลาหยางหลงเลยสร้างพลังทดแทนไม่ทัน~” ชายตาเขียวพยายามคิดในแง่ดี

“แต่ทุกปีไม่เห็นเป็นแบบนี้” มังกรเพลิงกล่าวข้อเท็จจริงจนมังกรวารีหาข้อโต้แย้งไม่ได้

“ก่อนอื่นเราต้องไปรายงานเงินหลงให้ทราบ” มังกรฟ้าเอ่ย

มังกรปฐพีพยักหน้าเห็นด้วย ก่อนพูดขึ้นอีก “ข้าว่าเรื่องนี้ควรไปถามจินซูด้วย นางอาจรู้อะไรมากกว่านี้”

“แต่จินซูยังหลับอยู่นี่นา~” มังกรวารีเกาคาง

หลังจากเสร็จสิ้นงานเทศกาลลอยโคม จินซูหรือเจ้าหญิงแห่งเวินจิงก็มีอาการอ่อนเพลียจากการใช้พลังไปมาก ทำให้เธอเข้าสูการหลับใหลนับตั้งแต่นั้นเพื่อเป็นการฟื้นฟูพลังตามวิถีของเผ่าพันธุ์มังกร อาจ

เรียกได้ว่าร่างกายอยู่ในช่วงกึ่งจำศีล

“ถ้าอย่างนั้นก็มีแต่ต้องรอให้นางตื่นเท่านั้นละ” มังกรปฐพีกล่าว

“ข้าว่าต้องเป็นเพราะรูนโซลของพวกเขาชั้นไหนแน่ๆ นับวันพวกนั้นยิ่งสร้างรูนโซลมาใช้งานเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ คงแย่งพลังไปใช้โซ” มังกรเพลิงทำเสียงไม่พอใจ

“ร่างเวทอย่างรูนโซลใช้พลังจิตวิญญาณต่ำกว่าต้นหญ้าเสียอีก จะเป็นสาเหตุที่ทำให้ศิลาหยางหลงอ่อนพลังได้ยังไง” มังกรฟ้าแก้ต่างแทนชาวชั้นไหนตามข้อเท็จจริง เพราะถ้าหากเวทรูนโซลใช้พลังจากศิลาอย่างมหาศาลละก็ เขาคงไม่ปล่อยให้ชาวชั้นไหนใช้เวทรูนโซลมาจนถึงทุกวันนี้

มังกรเพลิงสะบัดหน้าไปมองชายตาสีฟ้าอย่างขัดใจ ก่อนจะเอ่ยข้อสันนิษฐานของตน “แล้วถ้าเกิดว่า...มีรูนโซลที่ถูกปกปิดไว้ไม่ให้เรารู้แล้วรูนโซลประเภทนี้ดันดูดพลังจากศิลาจนทำให้พลังศิลาขาดแคลนละ”

ทุกคนต่างก็นิ่งเงียบหลังจากฟังสิ่งที่มังกรเพลิงบอก

มังกรวารีเฝ้าปากแน่นสนิทราวกับจะคิดอะไรบางอย่าง ส่วนมังกรฟ้ากับมังกรปฐพีก็สับสนคล้ายกับเป็นการปรึกษาผ่านสีหน้า

ชายตาแดงกล่าวเสริมอีกว่า “เชื่อข้าสิ...อดีตเทพราชาของชั้นไหนต้องแอบสร้างรูนโซลแบบพิเศษแน่ๆ”

“ทำไมเจอดันไม้ต้นนี้อีกแล้ววะ!” เจริมขยี้ผมตัวเอง

“เพราะเจ้านั่นแหละ” คุเซย์เหล่มองอีกฝ่ายอย่างคาดโทษเต็มที่

“เออ! ข้าผิด แล้วไง องค์กรอันดับหนึ่งอย่างเจ้าก็ريبๆ หาทางออกซะสิ” คุเหมือนว่าเจริญไม่ได้มีความสำคัญผิดแม้แต่หน่อยที่เป็นต้นเหตุให้พวกตนต้องมาวนเวียนอยู่ใน ‘ปาลวง’ แห่งนี้

คุเซย์จึงได้ถอนหายใจพลางกลอกตาขึ้นฟ้า ซึ่งก็เห็นแต่บรรดากิ่ง

ของต้นไม้ซึ่งมีลำต้นแยกออกเป็นหลายแฉก ไม่ได้ตั้งตรงแล้วค่อยแผ่กิ่ง
บนยอดดออย่างต้นไม้ทั่วไป

และด้วยรูปร่างแปลกประหลาดแบบนี้ทำให้ต้นไม้แทบทุกต้นมี
ลักษณะคล้ายกันจนแทบจะเป็นฝาแฝด ทว่าต้นเป็นแฝดชะเกือบหมดทั้ง
ป่านี่สิ

ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ป่าแห่งนี้มีชื่อว่า ‘ปาลวง’ ซึ่งป่านี้จะอยู่บริเวณ
ชายแดนด้านทิศตะวันออกระหว่างอาณาจักรชนไทกับแกรนดอส

เดิมทีคูเซย์กับเซริมบินออกจากสรวงสวรรค์เพื่อมาทำภารกิจโมย
ดาบตามที่ได้รับมอบหมาย พอเข้าไปใกล้เขตแดนแกรนดอส พวกเขา
เปลี่ยนมาร่อนลงใกล้เชิงเขาอันมีลำเนาเป็นเส้นแบ่งเขต

เหตุที่ต้องหุบปีกลงมาเดินเท้าก็เนื่องจากว่าหากยังคงบินข้ามผ่าน
ฟ้าเข้าไปซึ่งหน้า ทางแกรนดอสก็จะจับความเคลื่อนไหวของพวกเขาได้
ง่าย ดังนั้นแผนการของทั้งสองคือ จะเดินจากเชิงเขาปากเขตของชนไท
เพื่อทะลุข้ามสู่เขตของแกรนดอสแทน

และด้วยความที่เซริมคือดั่งจะเป็นผู้นำทางทั้งที่ไม่คุ้นชินเส้นทาง
เท่าคูเซย์ เขาจึงพาตัวเองกับคูเซย์เดินเข้าเขตปาลวง พอรู้ตัวอีกทีทั้งสอง
ก็หาทางออกไม่ได้เสียแล้ว

“ถ้าเจ้าให้ข้าเป็นคนนำตั้งแต่แรก เราคงไม่ต้องมาหลงอยู่แบบนี้”
คูเซย์หิรตามองอีกฝ่าย

“มันก็ไม่แน่ เจ้าอาจจะพาข้าหลงเหมือนกันก็ได้” เซริมยกไหล่ ทำ
หน้าเหมือนไม่ยอมรับผิด

“แทนที่จะมัวแต่เถียงกัน ทำไมเราไม่ช่วยกันหาทางออก หา”
คูเซย์พยายามสงบสติอารมณ์

“ก็จะให้ทำไงล่ะ ในเมื่อพยายามเอาดาบฟันต้นไม้เพื่อทำ
สัญลักษณ์ แต่เ๊ยป่ลือกต้นไม้พวกนี้ก็หนาชิบ ฟันแทงไม่เข้า พอจะใช้

เวททำลายมัน เจ้ากลับห้ามเพราะกลัวพวกแกรนดอสจะจับพลังเวทของเราได้ แล้วไงต่อละ ลองเสนอมาสีครับ คุณองครักษ์อันดับหนึ่ง” เซริมเท้าสะเอว

“ถ้าข้ามีวิธี ข้าคงบอกเจ้าไปนานแล้ว”

“นั่นก็ใช้แหวนติดต่อหาฮัสตานสิ”

“ไม่ได้!” คุณเซย์ปฏิเสธทันที

“ทำไมวะ!” เซริมเริ่มหัวเสีย

“เพราะแค่การออกจากป่าลวงเรายังทำไม่ได้ แล้วจะให้เจ้าชายวางใจให้เราทำงานใหญ่อย่างขโมยดาบศักดิ์สิทธิ์ได้อย่างไร”

พอเซริมได้ยินเหตุผลของคนตรงหน้าก็สับสนพร้อมตบหน้าผากตัวเอง

ส่วนคุณเซย์กุมมือข้างที่มีแหวนสื่อสารแน่น “ยังไงข้าก็จะไม่ยอมให้เจ้าชายรับรู้ความอัปยศนี้เด็ดขาด!”

“กะอีกแค่หลงป่า มันน่าอัปยศตรงไหนพะ!”

คุณเซย์ไม่ตอบ เขาสะบัดหน้าหันไปก้าวเท้าเดินหาทางออกจากป่า แทนการต่อล้อต่อเถียงกับอีกฝ่าย

เซริมเงือกำปั้นขึ้นมาจับหลังคุณเซย์ ก่อนจะสาวเท้าตามไปพร้อมทำปากขมุขมิบบ่นโดยไม่ให้คนข้างหน้าได้ยิน

...มัวแต่ห่วงศักดิ์ศรีไม่เข้าเรื่อง แล้วเมื่อไรจะได้ออกจากป่าบ้าง นี่สักทีวะ!